

Bruxelles, 12. travnja 2023.
(OR. en)

8231/23

**Međuinstitucijski predmet:
2023/0093(COD)**

**COPEN 109
JAI 432
CODEC 589**

PRIJEDLOG

Od:	Glavna tajnica Europske komisije, potpisala direktorica Martine DEPREZ
Datum primitka:	5. travnja 2023.
Za:	Thérèse BLANCHET, glavna tajnica Vijeća Europske unije
Br. dok. Kom.:	COM(2023) 185 final
Predmet:	Prijedlog UREDBE EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA o prijenosu postupaka u kaznenim stvarima

Za delegacije se u prilogu nalazi dokument COM(2023) 185 final.

Priloženo: COM(2023) 185 final

Bruxelles, 5.4.2023.
COM(2023) 185 final

2023/0093 (COD)

Prijedlog

UREDBE EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA

o prijenosu postupaka u kaznenim stvarima

{SWD(2023) 77 final} - {SWD(2023) 78 final}

OBRAZLOŽENJE

1. KONTEKST PRIJEDLOGA

• Razlozi i ciljevi prijedloga

S porastom prekograničnog kriminala kazneno pravosuđe EU-a sve se češće suočava sa situacijama u kojima je nekoliko država članica nadležno za kazneni progon istog predmeta. Na primjer, priprema kaznenog djela može se provesti u jednoj državi članici, dok se kazneno djelo može počiniti u drugoj državi članici; njegovi počinitelji mogu biti uhićeni u trećoj državi članici, a imovina stečena kaznenim djelom prebačena u četvrtu državu članicu. To posebno vrijedi za kaznena djela koja su počinile organizirane kriminalne skupine, poput trgovine drogom, krijumčarenja migranata, trgovine ljudima, trgovine vatrenim oružjem, kaznenih djela protiv okoliša, kiberkriminaliteta ili pranja novca. Višestruki kazneni progoni u istom predmetu predstavljaju izazove ne samo u pogledu koordinacije i učinkovitosti kaznenog progona, nego mogu naštetiti i pravima i interesima pojedinaca te dovesti do udvostručavanja aktivnosti. Optuženici, žrtve i svjedoci možda će morati biti pozvani na saslušanja u nekoliko zemalja. Osobito, ponovljeni postupci podrazumijevaju povećanje ograničenja njihovih prava i interesa, kao što je slobodno kretanje. U okviru europskog područja pravde primjereno je izbjeći, ako je to moguće, takve štetne učinke i osigurati da se kazneni postupci vode u najprimjerenijoj državi članici, na primjer u državi u kojoj je počinjen najveći dio kaznenog djela.

Stoga su potrebna zajednička pravila za prijenos kaznenih postupaka iz jedne države članice u drugu kako bi se učinkovito borilo protiv prekograničnog kriminala i osiguralo da najprimjerenija država članica istražuje ili progona kazneno djelo. Taj instrument za prekograničnu suradnju pružio bi dodanu vrijednost poboljšanjem pravilnog funkcioniranja europskog područja pravosuđa. Time bi se pridonijelo učinkovitom i pravilnom kaznenom pravosuđu u državama članicama. Takva zajednička pravila osobito bi mogla pomoći u sprečavanju nepotrebnih usporednih postupaka u različitim državama članicama u vezi s istim činjenicama i istom osobom, koji bi mogli dovesti do povrede temeljnog načela kaznenog prava, utvrđenog u Povelji Europske unije o temeljnim pravima („Povelja”), prema kojem se osobu ne može dvaput kazneno goniti ili kazniti za isto kazneno djelo (načelo *ne bis in idem*). Mogla bi smanjiti i broj višestrukih postupaka u vezi s istim činjenicama ili u vezi s istom osobom koji se vode u različitim državama članicama. U interesu je učinkovitog kaznenog pravosuđa i osigurati da se prijenos kaznenog postupka može provesti ako se predaja osobe radi kaznenog progona na temelju europskog uhidbenog naloga („EUN”)¹ odgodi ili odbije npr. zbog toga što je u drugoj državi članici u tijeku usporedni postupak za isto kazneno djelo. Naime, prijenos kaznenog postupka mogao bi omogućiti osobi protiv koje se vodi kazneni progon da izbjegne nekažnjavanje.

Iako bi prijenos kaznenog postupka mogao biti potreban u nizu situacija, postojećim mjerama na razini EU-a ne uređuje se taj oblik suradnje. Sporazum između država članica EU-a o prijenosu postupaka u kaznenim stvarima potpisan je 1990.², ali nikad nije stupio na snagu zbog malog broja ratifikacija.

¹ Okvirna odluka Vijeća od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica.

² <https://www.consilium.europa.eu/en/documents-publications/treaties-agreements/agreement/?id=1990106&DocLanguage=en>

U srpnju 2009. švedsko predsjedništvo uvelo je u ime 16 država članica³ inicijativu za Okvirnu odluku Vijeća o prijenosu postupaka u kaznenim stvarima⁴. Međutim, države članice odlučile su prekinuti pregovore kada je Ugovor iz Lisabona stupio na snagu 1. prosinca 2009.⁵

U nedostatku posebnog pravnog akta EU-a države članice trenutačno prenose kaznene postupke među sobom koristeći se različitim pravnim instrumentima, bez ujednačenog pravnog okvira u cijelom EU-u. Najsveobuhvatniji međunarodni pravni okvir za prijenos kaznenog postupka – Europsku konvenciju o prijenosu postupaka u kaznenim stvarima od 15. svibnja 1972. – ratificiralo je i primijenilo samo 13 država članica. Većina država članica primjenjuje članak 21.⁶ Europske konvencije o uzajamnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima od 20. travnja 1959.⁷ kao mehanizam za traženje kaznenog progona osumnjičenika u drugoj stranci Konvencije. Međutim, za taj oblik suradnje postupak prijenosa uglavnom nije reguliran. Ostale pravne osnove suradnje u tom području uključuju nacionalne zakone, bilateralne ili multilateralne sporazume ili načelo uzajamnosti.

U izvješću o daljnjem djelovanju u području uzajamnog priznavanja sudskih odluka u kaznenim stvarima iz svibnja 2019.⁸ rumunjsko predsjedništvo predložilo je da se dodatno istraži potreba za zakonodavnim prijedlogom o prijenosu kaznenog postupka. Vijeće je u prosincu 2020. u zaključcima o europskom uhiđenom nalogu⁹ pozvalo Komisiju da razmotri bi li instrument EU-a o prijenosu postupaka u kaznenim stvarima bio izvediv i bi li predstavljao dodanu vrijednost. Eurojust i Europska pravosudna mreža postavili su¹⁰ i niz pravnih i praktičnih pitanja s kojima se nadležna tijela suočavaju u nedostatku jasnih zajedničkih pravila i postupaka te su pozvali na uspostavu instrumenta EU-a u tom području.

U nedostatku zajedničkog pravnog okvira i zbog razlika među nacionalnim kaznenopravnim sustavima država članica koje se odnose na to imaju li tijela države članice nadležna za kazneni progon mogućnost da se suzdrže od pokretanja kaznenog progona ili imaju li dužnost kazneno goniti svako kazneno djelo koje je u njihovoj nadležnosti, prijenosi kaznenih postupaka nailaze na nekoliko pravnih i praktičnih problema. Praktično iskustvo pokazuje da je učinkovitost postupka prijenosa posebno otežana nepotrebnim kašnjenjima i nedostatkom komunikacije među nadležnim tijelima. Neučinkovit kazneni progon također je izdvojen kao problem jer se prijenosi kaznenih postupaka ne odvijaju uvijek kada bi bili u interesu pravde, primjerice u slučajevima kada je kazneno djelo počinjeno u jednoj državi članici, ali se i žrtva i osumnjičenik nalaze u drugoj državi članici. Nadalje, država primateljica zahtjeva možda neće biti nadležna za kazneni progon predmeta ako se ne može utvrditi poveznica kojom joj se daje nadležnost. Konkretno, u situacijama u kojima je predaja osobe na temelju EUN-a

³ BE, BG, CZ, DK, EE, EL, ES, FR, LT, LV, HU, NL, RO, SI, SK i SE.

⁴ https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A52009IG0912%2801%29#ntc3-C_2009219EN.01000701-E0003

⁵ Razlog tomu bila je promjena u postupku donošenja odluka uz očekivanje predsjedništva Vijeća da će novi instrument biti podnesen u okviru Ugovora iz Lisabona, dok. Vijeća 16437/09 i 16826/2/09.

⁶ Ponekad, u vezi s člankom 6. Konvencije o uzajamnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima među državama članicama Europske unije od 29. svibnja 2000.

⁷ <https://rm.coe.int/1680074cc8>

⁸ <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9728-2019-INIT/hr/pdf>

⁹ [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HR/TXT/?uri=CELEX:52020XG1204\(02\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HR/TXT/?uri=CELEX:52020XG1204(02))

¹⁰ [Izvješće Eurojusta o prijenosu postupaka u EU-u](#) objavljeno 2023., [„Izvješće o pisanim preporukama Eurojusta o nadležnosti”](#) objavljeno 2021., [„Izvješće o Eurojustovu radu na predmetima u području sprečavanja i rješavanja sukoba nadležnosti”](#) objavljeno 2018. i [„Izvješće sa strateškog seminara o sukobu nadležnosti, prijenosu postupaka i načelu ne bis in idem”](#), koji je Eurojust organizirao 2015. [Zaključci s 52. plenarne sjednice Europske pravosudne mreže o ulozi Europske pravosudne mreže u poticanju praktične primjene instrumenata EU-a za uzajamno priznavanje](#) objavljeni 2019.

odgođena ili odbijena, nenadležnost za odlučivanje o predmetu u državi primateljici zahtjeva može čak dovesti do nekažnjavanja. Navedena pitanja mogu dovesti do kašnjenja u kaznenim postupcima zbog dugotrajnih postupaka prijenosa, kao i do neučinkovite upotrebe ljudskih i financijskih resursa, primjerice zbog paralelnih postupaka u dvije ili više država članica. Nadalje, razlike među nacionalnim sustavima u pogledu položaja, prava i interesa osumnjičenih i optuženih osoba i žrtava u slučajevima prijenosa mogu uzrokovati pravnu nesigurnost i nedovoljnu zaštitu prava predmetnih pojedinaca.

Kako bi riješila te probleme, Komisija je odlučila predložiti novi instrument za prijenos kaznenog postupka. Inicijativa je uključena u program rada Komisije za 2022.¹¹ Prijedlog ima četiri cilja:

1. poboljšati učinkovito i pravilno sudovanje u EU-u;
2. poboljšati poštovanje temeljnih prava u postupku prijenosa kaznenog postupka;
3. poboljšati učinkovitost i pravnu sigurnost prijenosa kaznenih postupaka i
4. omogućiti prijenose kaznenih postupaka, ako su u interesu pravde, ali trenutačno nisu mogući među državama članicama, te smanjiti pojavu nekažnjavanja.

• **Dosljednost s postojećim odredbama politike u tom području**

Okvirnom odlukom Vijeća 2009/948/PUP¹² utvrđuje se postupak razmjene informacija i izravnih savjetovanja među nadležnim tijelima kako bi se postiglo učinkovito rješenje i izbjegle negativne posljedice koje proizlaze iz usporednih postupaka. Slično tome, u drugim aktima EU-a o kaznenim stvarima, posebno za posebne vrste kaznenih djela, kao što su borba protiv terorizma (Direktiva (EU) 2017/541 Europskog parlamenta i Vijeća, Okvirna odluka Vijeća 2002/475/PUP) i organizirani kriminal (Okvirna odluka Vijeća 2008/841/PUP), utvrđeni su čimbenici koje treba uzeti u obzir pri centralizaciji postupaka u jednoj državi članici ako više država članica može valjano kazneno goniti na temelju istih činjenica. Međutim, tim se pravnim aktima ne uređuje postupak prijenosa kaznenog postupka, što može biti potrebno rješenje u takvim slučajevima.

Eurojust posebno ima ključnu ulogu u olakšavanju preliminarne kontakata i savjetovanja te rješavanju pitanja nadležnosti. Eurojust može zatražiti od nadležnih tijela dotičnih država članica da prihvate da jedno od njih može biti u boljem položaju za pokretanje istrage ili kazneni progon određenih kaznenih djela. Nadležna nacionalna tijela također su obvezna obavijestiti Eurojust o slučajevima u kojima je došlo ili bi moglo doći do sukoba nadležnosti. Ciljevi ovog prijedloga u skladu su s Uredbom (EU) 2018/1727 o Eurojustu¹³. Osim toga, Eurojust je objavio „Smjernice za rješavanje sukoba nadležnosti”¹⁴. Predlažući čimbenike koje treba uzeti u obzir u predmetima koji pripadaju u više nadležnosti, te su smjernice pomogle nadležnim nacionalnim tijelima da odrede nadležnost koja je najprimjerenija za provođenje kaznenog progona u prekograničnim predmetima.

¹¹ https://commission.europa.eu/system/files/2023-01/cwp2022_en.pdf

¹² Okvirna odluka Vijeća 2009/948/PUP od 30. studenoga 2009. o sprečavanju i rješavanju sporova o izvršavanju nadležnosti u kaznenim postupcima.

¹³ Uredba (EU) 2018/1727 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. studenoga 2018. o Agenciji Europske unije za suradnju u kaznenom pravosuđu (Eurojust) te zamjeni i stavljanju izvan snage Odluke Vijeća 2002/187/PUP, SL L 295, 21.11.2018., str. 138.

¹⁴ https://www.eurojust.europa.eu/sites/default/files/assets/eurojust_jurisdiction_guidelines_2016_en.pdf

Instrumenti EU-a za prekograničnu pravosudnu suradnju u kaznenim stvarima obuhvaćaju priznavanje presuda i sudskih odluka o: i. izvršenju kazni¹⁵, ii. predaji pojedinaca na temelju europskog uhidbenog naloga; iii. prikupljanju dokaza putem europskog istražnog naloga¹⁶; kao i postupke uzajamne pravne pomoći, posebno spontane razmjene informacija¹⁷ i provođenje kaznenih istraga putem zajedničkog istražnog tima¹⁸. Donošenjem zajedničkih pravila o prijenosu kaznenog postupka dopunilo bi se zakonodavstvo EU-a o prekograničnoj pravosudnoj suradnji, posebno nastojanjem da se izbjegne opasnost od nekažnjavanja u slučaju odbijanja predaje osobe osuđene na temelju europskog uhidbenog naloga radi kaznenog progona. Zahtjevi na temelju ove predložene Uredbe mogu se izdati za bilo koje kazneno djelo. Stoga prijenos kaznenog postupka može biti korisna alternativa izdavanju EUN-a ako se potonje pokaže nerazmjernim ili nemogućim, primjerice zato što nisu dosegnuti pragovi za sankcije. Budu li se, nakon donošenja predloženog pravnog okvira, nadležna tijela sve češće odlučivala za prijenos kaznenog postupka, primjena postupaka na temelju europskog uhidbenog naloga mogla bi se smanjiti. Isto tako, to bi moglo dovesti do smanjenja primjene europskog naloga za nadzor¹⁹, kojim se osumnjičeniku omogućuje da bude podvrgnut mjeri nadzora u državi članici podrijetla do početka suđenja u drugoj državi članici, umjesto da bude u istražnom zatvoru.

Prijedlog se temelji na postojećim minimalnim pravilima EU-a o pravima pojedinaca u kaznenom postupku donesenima u cilju jačanja uzajamnog povjerenja država članica u kaznenopravne sustave drugih država članica i time olakšavanja uzajamnog priznavanja odluka u kaznenim stvarima: šest direktiva o postupovnim pravima 2010/64/EU²⁰,

¹⁵ Kao što je Okvirna odluka Vijeća 2008/909/PUP od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja presuda u kaznenim predmetima kojima se izriču kazne zatvora ili mjere koje uključuju oduzimanje slobode s ciljem njihova izvršenja u Europskoj uniji.

¹⁶ Direktiva 2014/41/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 3. travnja 2014. o Europskom istražnom nalogu u kaznenim stvarima.

¹⁷ Konvencija koju je utvrdilo Vijeće u skladu s člankom 34. Ugovora o Europskoj uniji o uzajamnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima među državama članicama Europske unije.

¹⁸ Na temelju Okvirne odluke Vijeća od 13. lipnja 2002. o zajedničkim istražnim timovima ili Konvencije koju je utvrdilo Vijeće u skladu s člankom 34. Ugovora o Europskoj uniji o uzajamnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima među državama članicama Europske unije.

¹⁹ Okvirna odluka Vijeća 2009/829/PUP od 23. listopada 2009. o primjeni načela uzajamnog priznavanja odluka o mjerama nadzora među državama članicama Europske unije kao alternative privremenom pritvoru (SL L 294, 11.11.2009., str. 20.).

²⁰ Direktiva 2010/64/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 20. listopada 2010. o pravu na tumačenje i prevođenje u kaznenim postupcima (SL L 280, 26.10.2010., str. 1.).

2012/13/EU²¹, 2013/48/EU²², 2016/343²³, 2016/800²⁴ i 2016/1919²⁵, kao i Direktivi 2012/29/EU o pravima žrtava²⁶.

- **Dosljednost u odnosu na druge politike EU-a**

Haškim programom za jačanje slobode, sigurnosti i pravde u Europskoj uniji²⁷ od država članica zahtijeva se da razmotre mogućnosti objedinjavanja kaznenog progona u prekograničnim multilateralnim predmetima u jednoj državi članici, s ciljem povećanja učinkovitosti kaznenog progona uz istodobno jamčenje pravilnog sudovanja.

Programom mjera za primjenu načela uzajamnog priznavanja odluka u kaznenim stvarima²⁸ poziva se na instrument kojim se omogućuje prijenos kaznenih postupaka na druge države članice.

U Zaključcima Vijeća iz prosinca 2020. pod naslovom „Europski uhidbeni nalog i postupci izručenja – trenutačni izazovi i daljnji koraci” Komisiju se poziva da razmotri pripremu zakonodavnog prijedloga.

Prijedlog je dio strategije EU-a za suzbijanje organiziranog kriminala za razdoblje 2021.–2025.²⁹

Izobrazba pravosudnih stručnjaka o pravu EU-a ključan je alat za osiguravanje njegove pravilne i djelotvorne primjene. Da bi pripremila pravosudne stručnjake, da bi oni bili spremni nositi se s izazovima 21. stoljeća i da bi bili u tijeku s promjenama u pravu EU-a, Komisija je donijela Europsku strategiju za pravosudnu izobrazbu za razdoblje 2021.–2024.³⁰ Cilj je strategije osigurati osposobljavanje pravosudnih stručnjaka o razvoju prava EU-a. U skladu s tom strategijom osposobljavanje svih pravosudnih stručnjaka trebalo bi organizirati ubrzo nakon donošenja ovog prijedloga kako bi se osigurala pravilna i neometana primjena i upotreba novih digitalnih alata.

²¹ Direktiva 2012/13/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2012. o pravu na informiranje u kaznenom postupku (SL L 142, 1.6.2012., str. 1.).

²² Direktiva 2013/48/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2013. o pravu na pristup odvjetniku u kaznenom postupku i u postupku na temelju europskog uhidbenog naloga te o pravu na obavješćivanje treće strane u slučaju oduzimanja slobode i na komunikaciju s trećim osobama i konzularnim tijelima (SL L 294, 6.11.2013., str. 1.).

²³ Direktiva (EU) 2016/343 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2016. o jačanju određenih vidova pretpostavke nedužnosti i prava sudjelovati na raspravi u kaznenom postupku (SL L 65, 11.3.2016., str. 1.).

²⁴ Direktiva (EU) 2016/800 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o postupovnim jamstvima za djecu koja su osumnjičeni ili optuženi u kaznenim postupcima (SL L 132, 21.5.2016., str. 1.).

²⁵ Direktiva (EU) 2016/1919 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. listopada 2016. o pravnoj pomoći za osumnjičene i okrivljene u kaznenom postupku i za tražene osobe u postupku na temelju europskog uhidbenog naloga (SL L 297, 4.11.2016., str. 1.).

²⁶ Direktiva 2012/29/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2012. o uspostavi minimalnih standarda za prava, potporu i zaštitu žrtava kaznenih djela te o zamjeni Okvirne odluke Vijeća 2001/220/PUP (SL L 315, 14.11.2012., str. 57.).

²⁷ SL C 53, 3.3.2005., str. 1.

²⁸ SL C 12, 15.1.2001., str. 10.

²⁹ Komunikacija Komisije o Strategiji EU-a za suzbijanje organiziranog kriminala za razdoblje 2021.–2025., COM(2021) 170 final.

³⁰ COM(2020) 713 final.

2. PRAVNA OSNOVA, SUPSIDIJARNOST I PROPORCIONALNOST

• Pravna osnova

Pravna je osnova za djelovanje EU-a članak 82. stavak 1. točke (b) i (d) Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU). Tim se člankom utvrđuje nadležnost EU-a za uspostavu mjera kojima se olakšava suradnja među pravosudnim ili jednakovrijednim tijelima država članica u kaznenim postupcima te sprečavaju i rješavaju sukobi nadležnosti među državama članicama.

U skladu s člancima 1. i 2. Protokola br. 22 o stajalištu Danske, priloženog Ugovoru o Europskoj uniji (UEU) i UFEU-u, Danska ne sudjeluje u donošenju ove Uredbe te ona za nju nije obvezujuća niti se na nju primjenjuje.

U skladu s člancima od 1. do 3. Protokola br. 21 o stajalištu Irske, priloženog UEU-u i UFEU-u, Irska može predsjednika Vijeća obavijestiti u pisanom obliku da želi sudjelovati u donošenju i primjeni bilo koje takve predložene mjere, nakon čega to ima pravo učiniti. Obavijest se mora podnijeti Vijeću u roku od tri mjeseca od predstavljanja prijedloga ili inicijative u skladu s glavom V. dijelom 3. UFEU-a.

• Supsidijarnost (za neisključivu nadležnost)

Na temelju članka 4. stavka 1. točke (j) UFEU-a nadležnost za donošenje mjera u području slobode, sigurnosti i pravosuđa dijele EU i njegove države članice. Stoga države članice mogu samostalno urediti prijenos kaznenog postupka.

Međutim, države članice ne mogu same dostatno i optimalno ostvariti pravni okvir za prijenos kaznenog postupka jer je riječ o prekograničnom pitanju. To proizlazi iz postojećeg fragmentiranog pravnog okvira koji postavlja pravne i praktične prepreke. Bilateralnim sporazumima između država članica ne bi se riješili ti problemi jer bi u konačnici takve vrste sporazuma bile potrebne među svim državama članicama.

Odgovori na javna i ciljana savjetovanja potvrđuju da će se djelovanjem EU-a u tom području vjerojatno ostvariti bolji rezultati od djelovanja država članica.

Vijeće i Europski parlament prepoznali su da ti izazovi zahtijevaju djelovanje koje nadilazi nacionalnu razinu. U zaključcima Vijeća iz prosinca 2020.³¹ Komisija je pozvana da razmotri novi prijedlog, a u Rezoluciji Europskog parlamenta iz prosinca 2021.³² Komisija je pozvana da podnese zakonodavni prijedlog.

S obzirom na prekogranični aspekt prethodno navedenih problema, prijedlog treba donijeti na razini EU-a kako bi se postigli ciljevi.

• Proporcionalnost

Prijedlogom se utvrđuju pravila prema kojima nadležno tijelo u EU-u može zatražiti preuzimanje kaznenog postupka ako bi se time poboljšalo učinkovito i pravilno sudovanje i pod uvjetom da se poštuju utvrđeni kriteriji. U predloženom tekstu odabrane su opcije koje su najmanje intruzivne za nacionalne kaznenopravne sustave država članica, posebno uzimajući u obzir da je u nekima od pravnih sustava kazneni progon obvezan (načelo zakonitosti), dok u

³¹ [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HR/TXT/?uri=CELEX:52020XG1204\(02\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HR/TXT/?uri=CELEX:52020XG1204(02))

³² https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0501_HR.html

drugima tužitelj ima diskrecijsko pravo ne pokretati kazneni progon ako to nije u javnom interesu (načelo mogućnosti).

Prijedlog je ograničen na zahtjeve izdane u kaznenim postupcima. Zahtjevi se mogu izdati za bilo koje kazneno djelo te bi stoga prijenos kaznenog postupka dopunio sustav predaje osoba na temelju europskog uhidbenog naloga i mogao bi biti korisna alternativa izdavanju EUN-a ako se to pokaže nerazmjernim ili nemogućim, primjerice zato što nisu dosegnuti pragovi za sankcije. Prijedlogom se tijelu kojem je podnesen zahtjev daje dovoljno diskrecijskog prava da zahtjev i odbije, posebno ako smatra da prijenos nije u interesu učinkovitog i pravilnog sudovanja. Osim toga, njime se tijelu kojem je podnesen zahtjev ne nameće nikakva obveza kaznenog progona.

Njime se utvrđuje pravilo da se ne smije uskratiti izvođenje dokaza prenesenih iz države podnositeljice zahtjeva u kaznenom postupku u državi primateljici zahtjeva samo zbog toga što su takvi dokazi prikupljeni u drugoj državi članici, ali ova Uredba ne utječe na ovlast suda pred kojim se vodi postupak da slobodno ocjenjuje dokaze. U tu svrhu prijedlog slijedi pravila koja su već utvrđena u Uredbi Vijeća (EU) 2017/1939³³.

Ovom se Uredbom predviđa nadležnost u posebnim slučajevima kako bi se osiguralo da, za prijenos kaznenog postupka u skladu s ovom Uredbom, država primateljica zahtjeva može izvršavati nadležnost za kaznena djela na koja se primjenjuje pravo države podnositeljice zahtjeva. Ta se nadležnost može izvršavati samo na zahtjev za prijenos kaznenog postupka kad to nalažu interesi učinkovitog i pravilnog sudovanja.

Prijedlog stoga ne prelazi ono što je minimalno potrebno za ostvarenje navedenog cilja na razini EU-a i ono što je nužno za tu svrhu.

- **Odabir instrumenta**

Budući da se prijedlog odnosi na prekogranične postupke, ako su potrebna jedinstvena pravila, Komisija predlaže uredbu kao pravni instrument. Uredba se izravno primjenjuje u svim državama članicama i u cijelosti je obvezujuća. Stoga se njome jamči da sve države članice primjenjuju pravila na isti način i da pravila stupaju na snagu istodobno. Njome se osigurava pravna sigurnost izbjegavanjem različitih tumačenja među državama članicama, čime se sprječavaju pravna rascjepkanost i druga pitanja koja trenutačno utječu na prijenos kaznenog postupka.

3. REZULTATI *EX POST* EVALUACIJA, SAVJETOVANJA S DIONICIMA I PROCJENA UČINKA

- **Savjetovanja s dionicima**

Tijekom pripreme prijedloga Komisija je 2021. i 2022. provela opsežna savjetovanja. Savjetovanja su bila usmjerena na širok raspon dionika koji predstavljaju građane, javna tijela, akademsku zajednicu i druge relevantne interesne skupine. Savjetovanja su se sastojala od i. povratnih informacija javnosti o pozivu na očitovanje; ii. otvorenog javnog savjetovanja; iii. ciljanih savjetovanja s tijelima država članica, Eurojustom, Europskom pravosudnom mrežom, Uredom europskog javnog tužitelja, Europolom i Agencijom Europske unije za

³³ Uredba Vijeća (EU) 2017/1939 od 12. listopada 2017. o provedbi pojačane suradnje u vezi s osnivanjem Ureda europskog javnog tužitelja („EPPO”), SL L 283, 31.10.2017., str. 1.

temeljna prava; iv. sastanka sa stručnjacima iz tijela država članica i v. sastanka sa Stručnom skupinom Komisije za kazneno pravo.

Općenito, postoji širok konsenzus da bi EU donošenjem novog zakonodavnog instrumenta trebao riješiti trenutačne probleme u vezi s prijenosima kaznenih postupaka. Više je puta istaknuto da je potreban učinkovitiji prekogranični postupak i da se nadležna tijela suočavaju s nizom problema u trenutačnom pravnom okviru koji proizlaze iz nedostatka jasnih zajedničkih postupaka, kao što su nedostatak komunikacije, nepotrebna kašnjenja u postupcima prijenosa, visoki troškovi prijevoda dokumenata i neopravdani zahtjevi za prijenos.

Primljene povratne informacije bile su temelj za pripremu prijedloga i pratećeg radnog dokumenta službi. Detaljan sažetak rezultata savjetovanja Komisije nalazi se u radnom dokumentu službi.

- **Prikupljanje i primjena stručnog znanja**

Osim navedenih savjetovanja s dionicima, Komisija je prikupila i upotrijebila stručno znanje iz drugih izvora.

Konkretno, prijedlog se temelji na izvješćima Eurojusta i Europske pravosudne mreže³⁴.

Prijedlogom se uzimaju u obzir i rezultati istraživačkog projekta o prijenosu kaznenog postupka u EU-u³⁵ koji je sufinancirala Europska komisija iz programa Pravosuđe.

- **Radni dokument službi**

Prijedlog je popraćen radnim dokumentom službi Komisije³⁶ u kojem se nalazi detaljan opis problema i utvrđuju ciljevi prijedloga. Također analizira predloženo rješenje u pogledu njegove djelotvornosti, učinkovitosti, temeljnih prava i usklađenosti s drugim instrumentima EU-a za prekograničnu pravosudnu suradnju.

Za ovu inicijativu nije provedena procjena učinka uglavnom zbog nedostatka realističnih mogućnosti i ograničenih učinaka na građane i poduzeća³⁷. Općenito, u radnom dokumentu službi zaključuje se da se očekuje da će se prijedlogom znatno povećati učinkovitost prijenosa kaznenog postupka na različite načine jer bi se njime: i. povećala sigurnost s pomoću kapaciteta za istragu, kazneni progon i sankcioniranje kaznenih djela; ii. smanjila kašnjenja u postupku prijenosa; iii. omogućili prijenosi kaznenih postupaka ako se oni trenutačno ne provode; i iv. povećala pravna sigurnost.

Očekuje se da će se prijedlogom povećati broj uspješno prenesenih kaznenih postupaka uspostavom potpunog postupka za traženje i donošenje odluke o prijenosu kaznenog postupka sa zajedničkim popisom kriterija, taksativnim popisom razloga za odbijanje i jasnim obvezama odgovora. Sveobuhvatnim pravnim okvirom osigurala bi se veća pravna sigurnost za sve uključene dionike i smanjila razina rascjepkanosti.

Očekuje se da će utjecaj na građane biti pozitivan. U situaciji u kojoj bi pojedinci bili stranke u kaznenom postupku, bilo kao osumnjičenici ili kao žrtve, zajednički pravni okvir pridonio bi osiguravanju blizine postupaka koji se, ako je to moguće, provode u državi članici njihova državljanstva/boravišta. Iako se to neće primjenjivati u svim slučajevima jer će ovisiti o

³⁴ Vidjeti bilješku 10.

³⁵ <https://www.eur.nl/en/esl/research/our-research/eu-and-nwo-funded-research-projects/transfer-criminal-proceedings>

³⁶ SWD(2023) 77.

³⁷ Kako je dodatno objašnjeno u radnom dokumentu službi.

okolnostima svakog predmeta (npr. više osumnjičenika ili žrtava iz različitih država članica), očekuje se sveukupan pozitivan utjecaj na njih.

Očekuje se da će uspostava decentraliziranog IT sustava omogućiti učinkovitiju i djelotvorniju komunikaciju među tijelima. Komunikacijom putem tog elektroničkog alata žele se uštedjeti vrijeme i troškovi nadležnim tijelima. Decentralizirani IT sustav omogućio bi ubrzanje protoka informacija među svojim korisnicima, povećanje sigurnosti razmijenjenih podataka i povećanje transparentnosti. Isto se tako može očekivati da će upotreba digitalnog kanala pozitivno utjecati na okoliš jer će se upotrebljavati manje papira i manje slati pošta. Osim toga, očekuju se pojednostavnjenje i smanjenje administrativnog opterećenja.

- **Temeljna prava**

Usporedne postupke koji se vode u različitim državama članicama u vezi s istim kaznenim djelom ne samo da je teško učinkovito koordinirati i dovršiti, nego stvaraju nerazmjerna opterećenja za uključene osobe koje postaju predmet udvostručavanja postupaka i višestruko su im ograničena prava i interesi zbog toga što su u dvije ili više država članica izdani različiti uhidbeni nalozi, te se provode različite pretrage i ispitivanja. Postoji opasnost i od kršenja temeljnog načela kaznenog prava prema kojem se osobu ne može dvaput kazneno goniti ni kazniti za isto kazneno djelo. Olakšavanjem prijenosa kaznenih postupaka među državama članicama cilj je prijedloga spriječiti takva kršenja i osigurati da postupci budu objedinjeni u državi članici koja je najprimjerenija za provođenje kaznenog progona. Sve veći broj zahtjeva za prethodnu odluku upućenih Sudu Europske unije proteklih godina, u kojima se traže pojašnjenja o tumačenju načela *ne bis in idem* u pravu EU-a, dokazuje da će se usporedni postupci, koji mogu dovesti do povreda načela, vjerojatno voditi u praksi te ih je često teško uočiti i riješiti. To se odražava i u radu Eurojusta na predmetima³⁸, gdje se primjećuje da je prijenos kaznenog postupka vrlo često, kada nacionalna tijela saznaju za postojanje usporednih postupaka s istim činjenicama i protiv istog pojedinca u drugoj državi članici, ključno rješenje za izbjegavanje kršenja načela *ne bis in idem* i za usklađivanje s člankom 50. Povelje i člankom 54. Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma.

Prijedlog uključuje niz jamstava kako bi se osiguralo poštovanje temeljnih prava pojedinaca uključenih u postupak prijenosa. Kad je prijenos zatražen, u državi podnositeljici zahtjeva i u državi primateljici zahtjeva pravosudno tijelo provjerava zakonitost mjere, kao i da se zahtjevom neopravdano ne zadire u temeljna prava. Tijelo podnositelj zahtjeva dužno je u pojedinačnom slučaju osigurati da su ispunjeni kriteriji za prijenos kaznenog postupka. Nadalje, s osumnjičenom ili optuženom osobom, kao i sa žrtvama koje borave u državi podnositeljici zahtjeva, potrebno je savjetovati se o planiranom prijenosu te im se mora omogućiti da se očituju na jeziku koji razumiju. Osumnjičene i optužene, kao i žrtve koje borave u državi podnositeljici zahtjeva, obavješćuje se o odluci o prihvaćanju ili odbijanju prijenosa kaznenog postupka, kao i o raspoloživim pravnim lijekovima za osporavanje odluke o prihvaćanju prijenosa. Iznimke se mogu primjenjivati i na obvezu savjetovanja i na obvezu pružanja informacija o donesenoj odluci ako bi to moglo dovesti u pitanje povjerljivost istrage. Prijedlogom se posebno predviđa pravo osumnjičenih i optuženih osoba i žrtava na djelotvoran pravni lijek protiv odluke o prihvaćanju prijenosa kaznenog postupka. Sudski nazor ovdje služi kao dodatna zaštitna mjera. Postoje i razlozi za odbijanje na temelju nepoštovanja načela *ne bis in idem* te imuniteta i povlastica. Nadalje, u prijedlogu se kao opća zaštitna mjera izričito navodi da se njegove odredbe ne bi trebale tumačiti na način da se

38

<https://www.eurojust.europa.eu/sites/default/files/assets/eurojust-report-on-the-transfer-of-proceedings-in-the-eu.pdf>

njima mijenja obveza poštovanja temeljnih prava i pravnih načela sadržanih u članku 6. UEU-a.

Naposljetku, budući da se prijedlogom uređuje prijenos kaznenog postupka, na te kaznene postupke primjenjuju se sva postupovna jamstva kaznenog prava. To posebno uključuje pravo na pošteno suđenje i prava na obranu, kako je utvrđeno u članku 6. Europske konvencije o ljudskim pravima i člancima 47. i 48. Povelje. Uključuje i relevantno zakonodavstvo na razini EU-a o postupovnim pravima osumnjičenika i optuženika u kaznenom postupku, odnosno direktive 2010/64/EU, 2012/13/EU, 2013/48/EU, 2016/343, 2016/800 i 2016/1919. Uspostavom minimalnih standarda zaštite u kaznenim postupcima u cijelom EU-u te direktive dovode do jačanja povjerenja u kaznenopravne sustave svih država članica, i time do učinkovitije pravosudne suradnje u ozračju uzajamnog povjerenja.

4. UTJECAJ NA PRORAČUN

Države članice mogu imati jednokratne troškove prilagodbe novim pravilima uredbe, posebno troškove koji proizlaze iz potrebe za osposobljavanjem sudaca, tužitelja i drugih nadležnih tijela o novim pravilima. Očekuje se da će glavni periodični troškovi biti troškovi prevođenja dokumenata iz spisa predmeta. No, očekuje se da će te troškove donekle umanjiti povećanje učinkovitosti i uštede koje donosi Uredba.

Odredbe prijedloga o elektroničkoj komunikaciji putem decentraliziranog IT sustava u skladu s Uredbom (EU)... [Uredba o digitalizaciji]³⁹ utjecale bi i na proračun EU-a. Ti bi troškovi, koji bi se trebali pokriti iz proračuna programa Pravosuđe, bili manji jer decentralizirani IT sustav ne bi trebalo razvijati od nule, nego bi se razvio za mnoge alate EU-a za pravosudnu suradnju u kaznenim stvarima u okviru [Uredbe o digitalizaciji], uz samo male prilagodbe potrebne za postupak iznesen u ovom prijedlogu.

Države članice snosile bi i određene troškove postavljanja i održavanja pristupnih točaka decentraliziranog informacijskog sustava koje se nalaze na njihovu državnom području te prilagodbe svojih nacionalnih informacijskih sustava kako bi postali interoperabilni s pristupnim točkama. Međutim, kako je navedeno, većina tih financijskih ulaganja već bi bila izvršena u kontekstu digitalizacije drugih instrumenata EU-a u području pravosudne suradnje u kaznenim stvarima. Osim toga, države članice mogle bi se prijaviti za bespovratna sredstva za financiranje tih troškova u okviru relevantnih financijskih programa EU-a, posebno fondova kohezijske politike i programa Pravosuđe.

5. DRUGI ELEMENTI

• Planovi provedbe i mehanizmi praćenja, evaluacije i izvješćivanja

Uredba se izravno primjenjuje u svim državama članicama, bez prethodnog prenošenja u nacionalno zakonodavstvo. U Prijedlogu su predviđene odgovarajuće obveze praćenja, evaluacije i izvješćivanja.

Komisija će organizirati sastanke stručnjaka država članica kako bi raspravljala o problemima koji proizlaze iz prijenosa kaznenog postupka. Eurojust i Europska pravosudna mreža imat će važnu ulogu u postupku prijenosa. Ti forumi, kao i druge profesionalne mreže, mogu se

³⁹ Prijedlog uredbe Europskog parlamenta i Vijeća o digitalizaciji pravosudne suradnje i pristupa pravosuđu u prekograničnim građanskim, trgovačkim i kaznenim stvarima te o izmjeni određenih akata u području pravosudne suradnje, COM(2021) 759 final.

koristiti za prikupljanje povratnih informacija od stručnjaka (javnih tijela država članica) o iskustvima i problemima s praktičnom primjenom Uredbe.

Komisija će podnijeti izvješće Europskom parlamentu i Vijeću u roku od pet godina od početka primjene Uredbe. Izvješće će se, među ostalim, temeljiti na doprinosima tijela država članica i drugih relevantnih dionika.

- **Detaljno obrazloženje posebnih odredaba prijedloga**

Prijedlog se sastoji od pet poglavlja: i. opće odredbe; ii. prijenos kaznenog postupka; iii. učinci prijenosa kaznenog postupka; iv. sredstva komunikacije; i v. završne odredbe.

POGLAVLJE I.: Opće odredbe

U članku 1. utvrđuje se predmet Prijedloga. Prijedlogom se utvrđuju pravila prema kojima država članica može preuzeti kazneni postupak na zahtjev druge države članice. Prijedlog se primjenjuje u svim slučajevima prijenosa kaznenog postupka u EU-u od trenutka kada je osoba identificirana kao osumnjičenik.

U članku 2. definiraju se, za potrebe prijedloga, pojmovi „država podnositeljica zahtjeva”, „država primateljica zahtjeva”, „tijelo podnositelj zahtjeva”, „tijelo primatelj zahtjeva”, „decentralizirani IT sustav” i „žrtva”.

Definicije „tijela podnositelja zahtjeva” i „tijela primatelja zahtjeva” moraju se čitati zajedno s člankom 30., pri čemu su države članice dužne obavijestiti Komisiju o nadležnim tijelima podnositeljima zahtjeva i tijelima primateljima zahtjeva.

Člankom 3. predviđa se nadležnost u posebnim slučajevima. Tijelo kojem je podnesen zahtjev može prihvatiti prijenos kaznenog postupka samo ako je nadležno za kazneni progon kaznenog djela. Kako bi se poboljšala učinkovitost postupka prijenosa, tom se odredbom stoga predviđa da se u situacijama navedenima u tom članku nadležnost dodjeljuje državi primateljici zahtjeva u slučajevima u kojima ona inače ne bi imala nadležnost. Država primateljica zahtjeva trebala bi biti nadležna za suđenje za kaznena djela za koja se traži prijenos, kad god se smatra da je ta država članica najprimjerenija za provođenje kaznenog progona. Takva nadležnost može se izvršavati samo na zahtjev za prijenos kaznenog postupka iz druge države članice koja je izvorno nadležna za kazneni progon kaznenog djela.

Cilj je članka 4. pružiti pravnu osnovu kako bi tijela države podnositeljice zahtjeva i koja je izvorno nadležna za pokretanje kaznenog postupka mogla ukinuti, obustaviti ili prekinuti kazneni postupak u korist države članice za koju je utvrđeno da je u boljem položaju da provede kazneni progon. Odredba je osmišljena kako bi države članice koje imaju pravne sustave koji se temelje na obveznom kaznenom progonu mogle primijeniti odredbe ove Uredbe.

POGLAVLJE 2.: PRIJENOS KAZNENOG POSTUPKA

U ovom se poglavlju utvrđuju kriteriji i postupak za podnošenje zahtjeva za prijenos kaznenog postupka te postupak donošenja odluke o prijenosu kaznenog postupka. Cilj je takvih zajedničkih pravila spriječiti da se nepotrebni usporedni kazneni postupci u vezi s istim činjenicama i istom osobom vode u dvije ili više država članica, smanjiti broj višestrukih postupaka i izbjeći nekažnjavanje u slučaju odbijanja predaje osobe za koju je izdan europski uhiđbeni nalog.

U članku 5. utvrđuju se kriteriji za podnošenje zahtjeva za prijenos kaznenog postupka.

Ovom Uredbom obuhvaćena su sva kaznena djela. Smatra se da su kaznenim postupkom obuhvaćene sve faze kaznenog postupka, uključujući fazu prije suđenja i fazu suđenja. Ova se Uredba ne primjenjuje na zahtjeve za prijenos upravnog postupka.

Ovom se Uredbom ne nameće obveza zahtijevanja prijenosa kaznenog postupka. Ako tijelo podnositelj zahtjeva smatra da je prijenos kaznenog postupka nužan i primjeren te da je posebno primjenjiv jedan ili više kriterija navedenih u članku 5. stavku 2., može zatražiti od druge države članice, koja je u boljem položaju da provede kazneni progon kaznenog djela, da preuzme taj kazneni postupak. Popis kriterija nije konačan. Opravdanost zahtjeva za prijenos kaznenog postupka trebalo bi pažljivo procijeniti na pojedinačnoj osnovi kako bi se utvrdila država članica koja je najprimjerenija za provođenje kaznenog progona dotičnog kaznenog djela te bi svaki zahtjev trebao biti jasno obrazložen.

Isto tako, ova Uredba daje osumnjičenoj ili optuženoj osobi ili žrtvi mogućnost da od nadležnih tijela države podnositeljice zahtjeva ili države primateljice zahtjeva zatraži pokretanje postupka prijenosa kaznenog postupka. Međutim, takvim zahtjevima ne stvara se obveza za državu podnositeljicu zahtjeva ili državu primateljicu zahtjeva da zatraži ili prenese kazneni postupak na državu primateljicu zahtjeva.

U članku 6. utvrđuju se pravila o uzimanju u obzir prava i interesa osumnjičene ili optužene osobe pri donošenju odluke o prijenosu kaznenog postupka. Konkretno, tijelo podnositelj zahtjeva dužno je obavijestiti osumnjičenu ili optuženu osobu o namjeravanom prijenosu kaznenog postupka i dati joj priliku da se očituje, pod uvjetom da to ne bi ugrozilo potrebu za osiguravanjem povjerljivosti istrage i osim ako se osumnjičenu ili optuženu osobu ne može pronaći unatoč razumnim naporima tijela podnositelja zahtjeva. Tijelo podnositelj zahtjeva trebalo bi uzeti u obzir to mišljenje pri odlučivanju o prijenosu.

U članku 7. utvrđuju se pravila o uzimanju u obzir prava i interesa žrtve pri donošenju odluke o prijenosu kaznenog postupka. Konkretno, ako žrtva boravi u državi podnositeljici zahtjeva, tijelo podnositelj zahtjeva dužno je obavijestiti žrtvu o namjeravanom prijenosu kaznenog postupka i dati joj priliku da se očituje, pod uvjetom da to ne bi ugrozilo potrebu za osiguravanjem povjerljivosti istrage. Tijelo podnositelj zahtjeva trebalo bi uzeti u obzir to mišljenje pri odlučivanju o prijenosu.

Člankom 8. propisuje se da bi u državi primateljici zahtjeva trebao biti zajamčen pravni lijek protiv odluke o prihvatanju prijenosa kaznenog postupka.

U članku 9. utvrđuje se postupak za podnošenje zahtjeva za prijenos kaznenog postupka. Zahtjev za prijenos kaznenog postupka mora se podnijeti ispunjavanjem standardne potvrde navedene u Prilogu prijedlogu. U tom se članku utvrđuju i zahtjevi za prijevod zahtjeva i svih drugih pisanih informacija priloženih zahtjevu. U prijedlogu je predviđeno izravno slanje zahtjeva između tijela podnositelja zahtjeva i tijela primatelja zahtjeva, ali je predviđena i mogućnost pomoći središnjih tijela.

Člankom 10. zahtijeva se od tijela podnositelja zahtjeva da bez nepotrebne odgode obavijesti tijelo primatelja zahtjeva o svim postupovnim radnjama ili mjerama koje utječu na kazneni postupak koji je pokrenut u državi podnositeljici zahtjeva nakon slanja zahtjeva.

Člankom 11. predviđa se mogućnost da tijelo podnositelj zahtjeva povuče svoj zahtjev za prijenos kaznenog postupka u bilo kojem trenutku prije nego što primi odluku tijela primatelja zahtjeva o prihvaćanju prijenosa.

Člankom 12. propisuje se da tijelo primatelj zahtjeva mora donijeti odluku o tome hoće li prihvatiti prijenos kaznenog postupka i poduzeti potrebne mjere u skladu sa svojim nacionalnim pravom ako je odlučilo prihvatiti prijenos kaznenog postupka. Tijelo primatelj zahtjeva slobodno odlučuje koje korake treba poduzeti u pogledu kaznenog djela na kojemu se temelji zahtjev. Ništa u ovoj Uredbi ne bi se trebalo tumačiti kao uplitanje u bilo kakvo diskrecijsko pravo tužitelja predviđeno nacionalnim pravom i ne postoji obveza kaznenog progona u predmetu koji se prenosi. Ovom se Uredbom tijelo podnositelj zahtjeva obvezuje i na to da potrebne dokumente iz spisa predmeta proslijedi tijelu primatelju zahtjeva nakon što prihvati prijenos kaznenog postupka, ali se tijelu podnositelju zahtjeva i tijelu primatelju zahtjeva prepušta da se međusobno savjetuju i dogovore o tome koje bi dokumente trebalo poslati i prevesti.

U članku 13. naveden je potpuni popis obveznih i neobveznih razloga za odbijanje prijenosa kaznenog postupka. Obvezni razlozi za odbijanje odnose se na situacije u kojima progon činjenica na kojima se temelji kazneni postupak, a koji je predmet prijenosa, ne bi bio moguć u državi primateljici zahtjeva, primjerice kada se postupanje zbog kojeg se traži prijenos ne smatra kaznenim djelom u državi primateljici zahtjeva. Neobvezni razlozi za odbijanje obuhvaćaju druge situacije koje mogu stvoriti prepreku za preuzimanje kaznenog postupka. Konkretno, njima se tijelu primatelju zahtjeva omogućuje fleksibilnost da odbije prijenos kaznenog postupka za koji smatra da nije u interesu učinkovitog i pravilnog sudovanja.

Kako bi se osigurali učinkoviti prekogranični postupci, člankom 14. utvrđuje se rok za donošenje odluke o prihvaćanju prijenosa. Njime se predviđa i prekid roka ako je potrebno zatražiti ukidanje povlastice ili imuniteta.

Člankom 15. potiče se tijelo podnositelj zahtjeva i tijelo primatelj zahtjeva da se bez odgode međusobno savjetuju kako bi se osigurala učinkovita primjena ove Uredbe.

Člankom 16. utvrđuje se da tijelo podnositelj zahtjeva i tijelo primatelj zahtjeva mogu zatražiti pomoć Eurojusta ili Europske pravosudne mreže u bilo kojoj fazi postupka.

Člankom 17. propisuje se da svaka država članica snosi vlastite troškove prijenosa kaznenog postupka, ali u određenim slučajevima tijelo podnositelj zahtjeva može podnijeti prijedlog o podjeli troškova tijelu primatelju zahtjeva.

Člankom 18. daje se mogućnost imenovanja središnjih tijela za potrebe administrativne pomoći. Ako država članica želi iskoristiti tu mogućnost, dužna je obavijestiti Komisiju o imenovanom središnjem tijelu u skladu s člankom 30.

POGLAVLJE 3.: UČINCI PRIJENOSA KAZNENOG POSTUPKA

U ovom se poglavlju utvrđuju učinci prijenosa kaznenog postupka.

Člankom 19. propisuje se da se u državi podnositeljici zahtjeva preneseni kazneni postupak mora obustaviti ili prekinuti nakon primitka informacija kojima se potvrđuje da tijelo primatelj zahtjeva preuzima taj kazneni postupak. Tijelo podnositelj zahtjeva može nastaviti ili ponovno pokrenuti kazneni postupak samo ako tijelo primatelj zahtjeva donese odluku o

njegovu prekidu, pod uvjetom da se takvom odlukom ne krši načelo *ne bis in idem*. Mogućnost da žrtva pokrene ili zatraži ponovno pokretanje kaznenog postupka u državi podnositeljici zahtjeva u skladu s nacionalnim pravom te države ostaje nepromijenjena sve dok se time ne krši načelo *ne bis in idem*.

Člankom 20. propisuje se da se nacionalno pravo i postupci države primateljice zahtjeva primjenjuju na kazneni postupak nakon njegova prijenosa. Svaka radnja, istražna mjera ili dokazi prikupljeni u državi podnositeljici zahtjeva za potrebe predmetnog kaznenog postupka trebali bi imati istu valjanost u državi primateljici zahtjeva kao da su ih valjano izvršila njezina tijela, osim ako bi to bilo u suprotnosti s temeljnim pravnim načelima države primateljice zahtjeva. Ako je kazneni postupak prenesen, država primateljica zahtjeva trebala bi primijeniti svoje nacionalno pravo kako bi odredila kaznu za predmetno kazneno djelo. Ako je kazneno djelo počinjeno na državnom području države podnositeljice zahtjeva, pri određivanju kazne tijela primatelji zahtjeva mogu uzeti u obzir maksimalnu kaznu predviđenu pravom države podnositeljice zahtjeva, sve dok je to u korist optužene osobe i u skladu s pravom države primateljice zahtjeva. Svrha je te odredbe izbjeći situacije u kojima bi prijenos kaznenog postupka doveo do toga da država primateljica zahtjeva primijeni višu kaznu od maksimalne kazne predviđene za isto kazneno djelo u državi podnositeljici zahtjeva. Time se osigurava poštovanje načela pravne sigurnosti i predvidljivosti mjerodavnog prava za dotične osumnjičene ili optužene osobe.

Člankom 21. tijelu primatelju zahtjeva nalaže se obveza obavješćivanja tijela podnositelja zahtjeva o svakoj odluci donesenoj na kraju kaznenog postupka.

POGLAVLJE 4.: SREDSTVA KOMUNIKACIJE

Ovo poglavlje sadržava odredbe o sredstvima elektroničke komunikacije između tijela podnositelja zahtjeva i tijela primatelja zahtjeva, kao i sa središnjim tijelima i Eurojustom, putem decentraliziranog IT sustava.

POGLAVLJE 5.: ZAVRŠNE ODREDBE

Ovo poglavlje sadržava odredbe o statističkim podacima, izvješćivanju i donošenju delegiranih akata u slučaju potrebe za izmjenom potvrde priložene ovom prijedlogu, o obavijestima država članica te odnosu prijedloga s međunarodnim sporazumima i dogovorima, kao i prijelazne odredbe o sredstvima komunikacije među tijelima koja se koriste prije nego što upotreba decentraliziranog IT sustava postane obvezna.

Prijedlog

UREDBE EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA**o prijenosu postupaka u kaznenim stvarima**

EUROPSKI PARLAMENT I VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno članak 82. stavak 1. točke (b) i (d),

uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,

nakon prosljeđivanja nacрта zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,

uzimajući u obzir mišljenje Europskoga gospodarskog i socijalnog odbora⁴⁰,

u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom,

budući da:

- (1) Unija je sebi za cilj postavila održavanje i razvoj područja slobode, sigurnosti i pravde.
- (2) Haškim programom za jačanje slobode, sigurnosti i pravde u Europskoj uniji⁴¹ od država članica zahtijeva se da razmotre mogućnosti objedinjavanja kaznenog progona u prekograničnim multilateralnim predmetima u jednoj državi članici, s ciljem povećanja učinkovitosti kaznenog progona uz istodobno jamčenje pravilnog sudovanja.
- (3) Programom mjera za primjenu načela uzajamnog priznavanja odluka u kaznenim stvarima⁴² poziva se na instrument kojim se omogućuje prijenos kaznenih postupaka na druge države članice.
- (4) Potreban je daljnji razvoj pravosudne suradnje među državama članicama kako bi se povećalo učinkovito i pravilno izvršavanje kaznenog prava u okviru zajedničkog područja slobode, sigurnosti i pravde te kako bi se osiguralo da najprimjerenija država članica istražuje ili progona kazneno djelo. Konkretno, zajednička pravila za države članice u pogledu prijenosa kaznenog postupka mogla bi pomoći u sprečavanju nepotrebnih usporednih kaznenih postupaka u različitim državama članicama u vezi s istim činjenicama i istom osobom, što bi moglo dovesti do povrede načela *ne bis in idem*. Mogla bi smanjiti i broj višestrukih kaznenih postupaka u vezi s istim činjenicama ili u vezi s istom osobom koji se vode u različitim državama članicama. Isto tako, njima se želi osigurati da se prijenos kaznenog postupka može provesti ako se predaja osobe radi kaznenog progona na temelju europskog uhidbenog naloga⁴³ odgodi ili odbije npr. zbog toga što je u drugoj državi članici u tijeku usporedni kazneni postupak za isto kazneno djelo, kako bi se osobi protiv koje se vodi kazneni progon omogućilo da izbjegne nekažnjavanje.

⁴⁰ SL C , , str.

⁴¹ SL C 53, 3.3.2005., str. 1.

⁴² SL C 12, 15.1.2001., str. 10.

⁴³ Okvirna odluka Vijeća od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (2002/584/PUP) (SL L 190, 18.7.2002., str. 1.).

- (5) Zajednička pravila o prijenosu kaznenog postupka ključna su i za učinkovitu borbu protiv prekograničnog kriminala. To je posebno važno kad je riječ o kaznenim djelima koja su počinile organizirane kriminalne skupine, poput trgovine drogom, krijumčarenja migranata, trgovine ljudima, trgovine vatrenim oružjem, kaznenih djela protiv okoliša, kiberkriminaliteta ili pranja novca. Kazneni progon organiziranih kriminalnih skupina koje djeluju u više država članica može uzrokovati velike poteškoće uključenim tijelima. Prijenos kaznenog postupka važan je alat kojim bi se ojačala borba protiv organiziranih kriminalnih skupina koje djeluju u državama članicama u cijelom EU-u.
- (6) Kako bi se osigurala učinkovita suradnja između tijela podnositelja zahtjeva i tijela primatelja zahtjeva u vezi s prijenosom kaznenog postupka, takva bi pravila trebalo utvrditi pravno obvezujućim i izravno primjenjivim aktom Unije.
- (7) Ova bi se Uredba trebala primjenjivati na sve zahtjeve izdane u okviru kaznenog postupka. Kazneni postupak autonoman je koncept prava Unije koji tumači Sud Europske unije, neovisno o sudskoj praksi Europskog suda za ljudska prava, počevši od trenutka kada nadležna tijela države članice obavijeste osobe da su osumnjičene ili optužene za počinjenje kaznenog djela pa do završetka tog postupka, pri čemu se misli na konačno rješavanje pitanja je li osumnjičena ili optužena osoba počinila kazneno djelo, uključujući, prema potrebi, određivanje kazne i odlučivanje o žalbi.
- (8) Cilj je Okvirne odluke Vijeća 2009/948/PUP⁴⁴ spriječiti situacije u kojima se protiv iste osobe vodi usporedni kazneni postupak u različitim državama članicama u vezi s istim činjenicama, što bi moglo dovesti do konačnog okončanja tih postupaka u dvije ili više država članica. Njome se stoga uspostavlja postupak za izravna savjetovanja među nadležnim tijelima dotičnih država članica s ciljem postizanja konsenzusa o svakom učinkovitom rješenju kojim se nastoje izbjeći negativne posljedice takvih usporednih postupaka i gubitak vremena i resursa dotičnih nadležnih tijela. Ako nadležna tijela dotičnih država članica nakon savjetovanja u skladu s tom okvirnom odlukom odluče objediniti postupke u jednoj državi članici prijenosom kaznenog postupka, ova bi se Uredba trebala koristiti za takav prijenos.
- (9) Drugi pravni instrumenti u području kaznenih stvari, posebno oni koji se odnose na posebne vrste kaznenih djela, kao što su Direktiva (EU) 2017/541 Europskog parlamenta i Vijeća⁴⁵, Okvirna odluka Vijeća 2002/475/PUP⁴⁶ i Okvirna odluka Vijeća 2008/841/PUP⁴⁷, sadržavaju odredbe o čimbenicima koje treba uzeti u obzir ako se žele centralizirati postupci u jednoj državi članici u slučaju da više država članica može valjano kazneno goniti na temelju istih činjenica. Ako nadležna tijela dotičnih država članica nakon suradnje u skladu s tim pravnim aktima odluče centralizirati postupke u jednoj državi članici prijenosom kaznenog postupka, ova bi se Uredba trebala koristiti za takav prijenos.

⁴⁴ Okvirna odluka Vijeća 2009/948/PUP od 30. studenoga 2009. o sprečavanju i rješavanju sporova o izvršavanju nadležnosti u kaznenim postupcima (SL L 328, 15.12.2009., str. 42.).

⁴⁵ Direktiva (EU) 2017/541 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2017. o suzbijanju terorizma i zamjeni Okvirne odluke Vijeća 2002/475/PUP i o izmjeni Odluke Vijeća 2005/671/PUP (SL L 88, 31.3.2017., str. 6.).

⁴⁶ Okvirna odluka Vijeća od 13. lipnja 2002. o suzbijanju terorizma (2002/475/PUP) (SL L 164, 22.6.2002., str. 3.).

⁴⁷ Okvirna odluka Vijeća 2008/841/PUP od 24. listopada 2008. o borbi protiv organiziranog kriminala (SL L 300, 11.11.2008., str. 42.).

- (10) Doneseno je nekoliko pravnih akata Unije o primjeni načela uzajamnog priznavanja presuda u kaznenim predmetima radi izvršenja kazni u drugim državama članicama, posebno okvirne odluke Vijeća 2005/214/PUP⁴⁸, 2008/909/PUP⁴⁹ i 2008/947/PUP⁵⁰. Ovom Uredbom trebale bi se dopuniti odredbe tih okvirnih odluka Vijeća te bi je trebalo tumačiti na način da ne utječe na njihovu primjenu.
- (11) Ova Uredba ne utječe na spontanu razmjenu informacija uređenu drugim aktima prava Unije.
- (12) Ova se Uredba ne primjenjuje na odluke o preraspodjeli, spajanju ili razdvajanju predmeta u kojima je Ured europskog javnog tužitelja izvršio svoju nadležnost u skladu s Uredbom Vijeća (EU) 2017/1939⁵¹.
- (13) Za potrebe ove Uredbe države članice trebale bi imenovati nadležna tijela na način kojim se promiče načelo izravnog kontakta među tim tijelima.
- (14) S ciljem administrativnog prosljeđivanja i zaprimanja zahtjeva za prijenos kaznenog postupka, kao i druge službene korespondencije koja se odnosi na takve zahtjeve, države članice mogle bi odrediti jedno ili više središnjih tijela ako je to potrebno zbog strukture njihovih unutarnjih pravnih sustava. Takva bi središnja tijela mogla pružati i administrativnu potporu, imati koordinacijske i pomoćne uloge, čime bi se olakšalo i promicalo prihvaćanje zahtjeva za prijenos kaznenog postupka.
- (15) U nekim se pravnim aktima Unije od država članica već zahtijeva da poduzmu potrebne mjere kako bi uspostavile nadležnost nad određenim kaznenim djelima, kao što su ona povezana s terorističkim aktivnostima⁵² ili krivotvorenjem eura⁵³ u slučajevima kada je predaja osobe odbijena.
- (16) Ovom se Uredbom predviđa nadležnost u posebnim slučajevima kako bi se osiguralo da, za prijenos kaznenog postupka u skladu s ovom Uredbom, kad to nalažu interesi učinkovitog i pravilnog sudovanja, država primateljica zahtjeva može izvršavati nadležnost za kaznena djela na koja se primjenjuje pravo države podnositeljice zahtjeva. Država primateljica zahtjeva trebala bi biti nadležna za suđenje za kaznena djela za koja se traži prijenos, kad god se smatra da je ta država članica u najboljem položaju da provede kazneni progon.
- (17) Takvu nadležnost trebalo bi utvrditi u situacijama u kojima država primateljica zahtjeva odbija predaju osumnjičene ili optužene osobe za koju je izdan europski uhiđbeni nalog i koja se nalazi u državi primateljici zahtjeva i državljanin je te države članice ili ima boravište u toj državi, ako se takvo odbijanje temelji na posebnim

⁴⁸ Okvirna odluka Vijeća 2005/214/PUP od 24. veljače 2005. o primjeni načela uzajamnog priznavanja na novčane kazne (SL L 76, 22.3.2005., str. 16.).

⁴⁹ Okvirna odluka Vijeća 2008/909/PUP od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja presuda u kaznenim predmetima kojima se izriču kazne zatvora ili mjere koje uključuju oduzimanje slobode s ciljem njihova izvršenja u Europskoj uniji (SL L 327, 5.12.2008., str. 27.).

⁵⁰ Okvirna odluka Vijeća 2008/947/PUP od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja na presude i probacijske odluke s ciljem nadzora probacijskih mjera i alternativnih sankcija (SL L 337, 16.12.2008., str. 102.).

⁵¹ Uredba Vijeća (EU) 2017/1939 od 12. listopada 2017. o provedbi pojačane suradnje u vezi s osnivanjem Ureda europskog javnog tužitelja („EPPO”) (SL L 283, 31.10.2017., str. 1.).

⁵² Direktiva (EU) 2017/541 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2017. o suzbijanju terorizma i zamjeni Okvirne odluke Vijeća 2002/475/PUP i o izmjeni Odluke Vijeća 2005/671/PUP (SL L 88, 31.3.2017., str. 6.).

⁵³ Direktiva 2014/62/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o kaznenopravnoj zaštiti eura i drugih valuta od krivotvorenja, kojom se zamjenjuje Okvirnu odluku Vijeća 2000/383/PUP (SL L 151, 21.5.2014., str. 1.)

razlozima navedenima u ovoj Uredbi. Država primateljica zahtjeva trebala bi imati nadležnost i kada kazneno djelo proizvodi učinke ili uzrokuje štetu uglavnom u državi primateljici zahtjeva. Štetu bi trebalo uzeti u obzir kad god je to jedan od sastavnih elemenata kaznenog djela, u skladu s pravom države primateljice zahtjeva. Država primateljica zahtjeva trebala bi biti nadležna i ako je u toj državi već u tijeku kazneni postupak protiv iste osumnjičene ili optužene osobe u vezi s drugim činjenicama tako da bi se o svim kaznenim djelima te osobe moglo odlučivati u jednom kaznenom postupku ili ako je u toj državi u tijeku kazneni postupak protiv drugih osoba u vezi s istim ili povezanim činjenicama, što bi posebno moglo biti relevantno za objedinjavanje istrage i kaznenog progona zločinačke organizacije u jednoj državi članici. U oba bi slučaja osumnjičena ili optužena osoba u kaznenom postupku koji se prenosi trebala biti državljanin države primateljice zahtjeva ili imati boravište u toj državi.

- (18) Kako bi se ispunila svrha ove Uredbe i spriječili sukobi nadležnosti, posebno uzimajući u obzir one države članice čiji se pravni sustavi, ili progon određenih kaznenih djela, temelje na obveznom kaznenom progonu, država podnositeljica zahtjeva, kada traži prijenos kaznenog postupka, trebala bi se odreći svoje nadležnosti u kaznenom progonu dotične osobe za kazneno djelo za koje se traži prijenos. Na temelju toga nadležna tijela države podnositeljice zahtjeva trebala bi moći prekinuti kazneni postupak koji se pred njima vodi u korist države članice za koju je utvrđeno da je u boljem položaju da provede kazneni progon, čak i ako bi, u skladu s nacionalnim pravom, imala dužnost kaznenog progona. Takvo odricanje od nadležnosti ne bi trebalo dovoditi u pitanje odredbe ove Uredbe o učincima prijena kaznenog postupka u državi podnositeljici zahtjeva.
- (19) Ovom Uredbom poštuju se temeljna prava i načela priznata u Povelji Europske unije o temeljnim pravima („Povelja”) i u Europskoj konvenciji za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.
- (20) Ova Uredba ne utječe na postupovna prava utvrđena pravom Unije, kao što su Povelja te direktive o postupovnim pravima 2010/64/EU⁵⁴, 2012/13/EU⁵⁵, 2013/48/EU⁵⁶, (EU) 2016/343⁵⁷, (EU) 2016/800⁵⁸ i (EU) 2016/1919⁵⁹.
- (21) Države članice trebale bi osigurati da se pri primjeni ove Uredbe uzmu u obzir potrebe ranjivih osoba. U skladu s Preporukom Komisije (2013/C 378/02)⁶⁰, ranjivim osumnjičenim ili optuženim osobama smatraju se sve ranjive osumnjičene ili optužene

⁵⁴ Direktiva 2010/64/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 20. listopada 2010. o pravu na tumačenje i prevođenje u kaznenim postupcima (SL L 280, 26.10.2010., str. 1.).

⁵⁵ Direktiva 2012/13/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2012. o pravu na informiranje u kaznenom postupku (SL L 142, 1.6.2012., str. 1.).

⁵⁶ Direktiva 2013/48/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2013. o pravu na pristup odvjetniku u kaznenom postupku i u postupku na temelju europskog uhiđenog naloga te o pravu na obavješćivanje treće strane u slučaju oduzimanja slobode i na komunikaciju s trećim osobama i konzularnim tijelima (SL L 294, 6.11.2013., str. 1.).

⁵⁷ Direktiva (EU) 2016/343 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2016. o jačanju određenih vidova pretpostavke nedužnosti i prava sudjelovati na raspravi u kaznenom postupku (SL L 65, 11.3.2016., str. 1.).

⁵⁸ Direktiva (EU) 2016/800 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o postupovnim jamstvima za djecu koja su osumnjičeni ili optuženi u kaznenim postupcima (SL L 132, 21.5.2016., str. 1.).

⁵⁹ Direktiva (EU) 2016/1919 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. listopada 2016. o pravnoj pomoći za osumnjičene i okrivljene u kaznenom postupku i za tražene osobe u postupku na temelju europskog uhiđenog naloga (SL L 297, 4.11.2016., str. 1.).

⁶⁰ Preporuka Komisije od 27. studenoga 2013. o postupovnim jamstvima za ranjive osobe osumnjičene ili optužene u kaznenom postupku (2013/C 378/02) (SL C 378, 24.12.2013., str. 8.).

osobe koje nisu sposobne razumjeti kazneni postupak ili u njemu učinkovito sudjelovati zbog svoje dobi, psihičkog ili fizičkog stanja ili bilo kakva oblika invaliditeta.

- (22) Slično tome, države članice trebale bi osigurati da se pri primjeni ove Uredbe postupovna prava osumnjičenika i optuženika koji podliježu istražnom zatvoru uzimaju u obzir u skladu s Preporukom Komisije C(2022) 8987 final⁶¹.
- (23) Ovom se Uredbom ne bi trebala nametati obveza zahtijevanja prijenosa kaznenog postupka. Pri odlučivanju o tome treba li izdati zahtjev za prijenos kaznenog postupka, tijelo podnositelj zahtjeva treba razmotriti je li takav prijenos nužan i primjeren. Ta bi se odluka trebala donositi na pojedinačnoj osnovi kako bi se utvrdila država članica koja je najprimjerenija za provođenje kaznenog progona dotičnog kaznenog djela.
- (24) Pri utvrđivanju opravdanosti zahtjeva za prijenos kaznenog postupka tijelo podnositelj zahtjeva trebalo bi uzeti u obzir nekoliko kriterija, čiji bi se prioritet i važnost trebali temeljiti na činjenicama i meritumu pojedinačnog predmeta. Trebalo bi razmotriti sve bitne čimbenike u najboljem interesu pravde. Na primjer, ako je kazneno djelo u cijelosti ili djelomično počinjeno na državnom području države primateljice zahtjeva ili je većina učinaka ili štete prouzročene kaznenim djelom nastala na državnom području države primateljice zahtjeva, može se smatrati da je ta država u boljem položaju da provede kazneni progon s obzirom na to da se dokazi koje treba prikupiti, kao što su iskazi svjedoka i žrtava ili mišljenja vještaka, nalaze u državi primateljici zahtjeva i stoga se mogu lakše prikupiti ako se kazneni postupak prenese. Osim toga, pokretanje naknadnog postupka za naknadu štete u državi primateljici zahtjeva bilo bi olakšano ako bi se temeljni postupak za utvrđivanje kaznene odgovornosti vodio u istoj državi članici. Slično tome, ako se većina dokaza nalazi u državi primateljici zahtjeva, prijenosom kaznenog postupka moglo bi se olakšati prikupljanje i naknadna prihvatljivost dokaza prikupljenih u skladu s pravom države primateljice zahtjeva.
- (25) Ako je osumnjičena ili optužena osoba državljanin države primateljice zahtjeva ili ima boravište u toj državi, prijenos kaznenog postupka mogao bi biti opravdan kako bi se osiguralo pravo osumnjičene ili optužene osobe da sudjeluje na raspravi, u skladu s Direktivom (EU) 2016/343. Slično tome, ako su većina žrtava državljani države primateljice zahtjeva ili osobe s boravištem u toj državi, prijenos može biti opravdan kako bi se žrtvama omogućilo da lako sudjeluju u kaznenom postupku i da ih se učinkovito sasluša kao svjedoke tijekom postupka. U slučajevima kada je predaja osumnjičene ili optužene osobe za koju je izdan europski uhiđbeni nalog odbijena u državi primateljici zahtjeva na temelju razloga navedenih u ovoj Uredbi, prijenos može biti opravdan i ako se ta osoba nalazi u državi primateljici zahtjeva, a nije njezin državljanin ili nema boravište u njoj.
- (26) Tijelo podnositelj zahtjeva treba, na temelju elemenata kojima raspolaže, ocijeniti postoje li opravdani razlozi za vjerovanje da osumnjičena ili optužena osoba ili žrtva boravi u državi primateljici zahtjeva. Ako su dostupne samo ograničene informacije, takva bi ocjena mogla biti i predmet savjetovanja između tijela podnositelja zahtjeva i tijela primatelja zahtjeva. Od značaja mogu biti različite objektivne okolnosti koje bi mogle upućivati na to da je dotična osoba uspostavila uobičajeno središte svojih interesa u određenoj državi članici ili da to namjerava učiniti. Opravdani razlozi za vjerovanje da osoba boravi u državi primateljici zahtjeva mogli bi postojati, posebno ako osoba ima stalno boravište u državi primateljici zahtjeva, posjeduje osobnu

⁶¹ Preporuka Komisije od 8. prosinca 2022. o postupovnim pravima osumnjičenika i optuženika u istražnom zatvoru i o materijalnim uvjetima zadržavanja (C(2022) 8987 final).

iskaznicu ili boravišnu dozvolu, ili je upisana u službeni registar boravišta. Ako ta osoba nije upisana u registar u državi primateljici zahtjeva, boravište se može naznačiti činjenicom da je osoba izrazila namjeru nastanjenja u toj državi članici ili da je nakon stabilnog razdoblja prisutnosti u toj državi članici stekla određene veze s tom državom članicom koje su slične onima koje proizlaze iz uspostave formalnog boravišta u toj državi članici. Kako bi se utvrdilo postoje li u određenoj situaciji dovoljne veze između dotične osobe i države primateljice zahtjeva na temelju kojih se može opravdano pretpostaviti da dotična osoba boravi u toj državi, potrebno je uzeti u obzir različite objektivne elemente koji obilježavaju položaj te osobe, među kojima su, među ostalim, trajanje, priroda i uvjeti njezina boravka u državi primateljici zahtjeva ili obiteljske ili gospodarske veze koje ta osoba ima s državom primateljicom zahtjeva. Registrirano vozilo, registracija telefonskog broja, bankovni račun, neprekinuti boravak osobe u državi primateljici zahtjeva ili drugi objektivni elementi mogu biti relevantni za utvrđivanje postojanja opravdanih razloga za vjerovanje da dotična osoba boravi u državi primateljici zahtjeva. Kratak posjet, odmor, uključujući u kući za odmor, ili sličan boravak u državi primateljici zahtjeva bez daljnje bitne povezanosti ne bi trebali biti dovoljni za utvrđivanje boravišta u toj državi članici. S druge strane, neprekinuti boravak od najmanje tri mjeseca trebao bi se u većini slučajeva smatrati dovoljnim za utvrđivanje boravišta.

- (27) Prijenos kaznenog postupka može biti opravdan i ako je u državi primateljici zahtjeva u tijeku kazneni postupak u vezi s istim ili drugim činjenicama protiv osumnjičene ili optužene osobe ili ako je u državi primateljici zahtjeva u tijeku kazneni postupak u vezi s istim ili povezanim činjenicama koje uključuju druge osobe, npr. u slučaju kaznenog progona prekograničnih zločinačkih organizacija, u kojima bi se protiv različitih suoptuženika mogao voditi kazneni progon u različitim državama članicama. Nadalje, ako osumnjičena ili optužena osoba služi ili mora služiti kaznu koja uključuje oduzimanje slobode u državi primateljici zahtjeva za drugo kazneno djelo, prijenos kaznenog postupka može biti opravdan kako bi se osiguralo pravo osuđene osobe da bude nazočna na suđenju za koje se traži prijenos kaznenog postupka, dok služi kaznu u državi primateljici zahtjeva. Nadalje, tijela koja podnose zahtjev trebala bi razmotriti može li se prijenosom kaznenog postupka omogućiti bolja društvena rehabilitacija dotične osobe u slučaju izvršenja kazne u državi primateljici zahtjeva: u tu svrhu trebalo bi uzeti u obzir povezanost osobe s državom primateljicom zahtjeva, bez obzira na to radi li se o obiteljskim, jezičnim, kulturnim, društvenim ili gospodarskim vezama te bilo kojim drugim vezama s državom primateljicom zahtjeva.
- (28) Pri podnošenju zahtjeva za prijenos kaznenog postupka tijelo podnositelj zahtjeva trebalo bi uzeti u obzir mogućnosti pribavljanja dokaza od drugih država članica putem postojećih instrumenata uzajamnog priznavanja sudskih odluka, kao što je Direktiva 2014/41/EU Europskog parlamenta i Vijeća⁶², i, prema potrebi, uzajamnu pravnu pomoć prije razmatranja prijena kaznenog postupka samo na temelju toga što se većina dokaza nalazi u državi primateljici zahtjeva.
- (29) Osumnjičene ili optužene osobe ili žrtve trebale bi imati mogućnost zatražiti prijenos kaznenog postupka koji se na njih odnosi u drugu državu članicu. Međutim, tim se zahtjevima ne bi trebala nametati nikakva obveza tijelu podnositelju zahtjeva ili tijelu primatelju zahtjeva da zatraži prijenos kaznenog postupka ili ga prenese. Ako nadležna tijela saznaju za usporedni kazneni postupak na temelju zahtjeva za prijenos koji je

⁶² Direktiva 2014/41/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 3. travnja 2014. o Europskom istražnom nalogu u kaznenim stvarima (SL L 130, 1.5.2014., str. 1.).

podnijela osumnjičena ili optužena osoba ili žrtva ili odvjetnik u njihovo ime, tada su obvezna međusobno se savjetovati u skladu s Okvirnom odlukom 2009/948/PUP.

- (30) Tijelo podnositelj zahtjeva trebalo bi što je prije moguće obavijestiti osumnjičenu ili optuženu osobu o planiranom prijenosu te bi trebalo predvidjeti mogućnost da ta osoba usmeno ili pismeno izrazi svoje mišljenje, u skladu s primjenjivim nacionalnim pravom, kako bi se nadležnim tijelima omogućilo da uzmu u obzir svoje legitimne interese prije izdavanja zahtjeva za prijenos. Pri ocjeni legitimnog interesa osumnjičene ili optužene osobe da bude obaviještena o namjeravanom prijenosu, tijelo podnositelj zahtjeva trebalo bi uzeti u obzir potrebu da se osigura povjerljivost istrage i rizik od ugrožavanja kaznenog postupka protiv te osobe, npr. kad god je to potrebno za zaštitu važnog javnog interesa, primjerice u slučajevima u kojima bi takve informacije mogle dovesti u pitanje tajne istrage koje su u tijeku ili ozbiljno naštetiti nacionalnoj sigurnosti države članice u kojoj je pokrenut kazneni postupak. Ako tijelo podnositelj zahtjeva ne može pronaći osumnjičenu ili optuženu osobu unatoč uložnim razumnim naporima, obveza obavješćivanja te osobe trebala bi se primjenjivati od trenutka promjene tih okolnosti.
- (31) Pri primjeni ove Uredbe trebalo bi uzeti u obzir prava žrtava utvrđena u Direktivi 2012/29/EU Europskog parlamenta i Vijeća⁶³. Ovu Uredbu ne bi trebalo tumačiti kao sprečavanje država članica da žrtvama na temelju nacionalnog prava dodijele veća prava od onih utvrđenih pravom Unije.
- (32) Pri donošenju odluke o prijenosu kaznenog postupka tijelo podnositelj zahtjeva trebalo bi uzeti u obzir legitimne interese žrtava, uključujući njihovu zaštitu, te ocijeniti bi li prijenos kaznenog postupka mogao štetiti žrtvi da učinkovito ostvari svoja prava u dotičnom kaznenom postupku. To obuhvaća, na primjer, mogućnost i aranžmane dostupne žrtvama da svjedoče tijekom suđenja u državi primateljici zahtjeva ako ona nije država članica u kojoj borave. Nadalje, trebalo bi razmotriti mogućnost da žrtve dobiju i dostave dokaze, na primjer od svjedoka i stručnjaka, da traže naknadu ili da imaju koristi od programa zaštite svjedoka u državi primateljici zahtjeva. Prijenos kaznenog postupka ne bi trebao utjecati na prava žrtava na naknadu štete. Ova Uredba ne smije utjecati na pravila o naknadi i povratu imovine žrtvama u nacionalnom postupku.
- (33) Kad god je potrebno osigurati da se zaštita pružena žrtvi u državi podnositeljici zahtjeva nastavi u državi primateljici zahtjeva, nadležna tijela u državi podnositeljici zahtjeva trebala bi razmotriti izdavanje europskog naloga za zaštitu u skladu s Uredbom (EU) br. 606/2013 Europskog parlamenta i Vijeća⁶⁴ ili Direktivom 2011/99/EU Europskog parlamenta i Vijeća⁶⁵.
- (34) Država primateljica zahtjeva trebala bi osumnjičenicima i optuženicima, kao i žrtvama, osigurati pristup učinkovitim pravnim lijekovima protiv odluke o prihvatanju prijenosa kaznenog postupka u skladu s člankom 47. Povelje i postupaka koji se primjenjuju na temelju nacionalnog prava kad god se primjenom ove Uredbe negativno utječe na njihova prava.

⁶³ Direktiva 2012/29/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2012. o uspostavi minimalnih standarda za prava, potporu i zaštitu žrtava kaznenih djela te o zamjeni Okvirne odluke Vijeća 2001/220/PUP (SL L 315, 14.11.2012., str. 57.).

⁶⁴ Uredba (EU) br. 606/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. lipnja 2013. o uzajamnom priznavanju zaštitnih mjera u građanskim stvarima (SL L 181, 29.6.2013., str. 4.).

⁶⁵ Direktiva 2011/99/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o europskom nalogu za zaštitu (SL L 338, 21.12.2011., str. 2.).

- (35) Pravilna primjena ove Uredbe podrazumijeva komunikaciju između uključenih tijela podnositelja zahtjeva i tijela primatelja zahtjeva, koja bi trebalo poticati da se međusobno savjetuju kad god je primjereno olakšati neometanu i učinkovitu primjenu ove Uredbe, izravno ili, prema potrebi, preko Agencije Europske unije za suradnju u kaznenom pravosuđu (Eurojust).
- (36) Tijelo podnositelj zahtjeva trebalo bi se savjetovati s tijelom primateljem zahtjeva prije izdavanja zahtjeva za prijenos kaznenog postupka kad je to potrebno, posebno kako bi se utvrdilo bi li prijenos kaznenog postupka služio interesu učinkovitog i pravilnog sudovanja te je li vjerojatno da će se tijelo primatelj zahtjeva pozvati na jedan od razloga za odbijanje u skladu s ovom Uredbom.
- (37) Pri slanju zahtjeva za prijenos kaznenog postupka tijelo podnositelj zahtjeva trebalo bi pružiti točne i jasne informacije o okolnostima i uvjetima na kojima se temelji zahtjev, kao i svu drugu popratnu dokumentaciju, kako bi se tijelu primatelju zahtjeva omogućilo da donese utemeljenu odluku o prijenosu kaznenog postupka.
- (38) Sve dok tijelo primatelj zahtjeva ne donese odluku o prihvatanju prijenosa kaznenog postupka, tijelo podnositelj zahtjeva trebalo bi moći povući zahtjev, na primjer ako sazna za dodatne elemente zbog kojih se prijenos više ne čini opravdanim.
- (39) Tijelo primatelj zahtjeva trebalo bi obavijestiti tijelo podnositelja zahtjeva o svojoj obrazloženoj odluci o tome hoće li prihvatiti prijenos kaznenog postupka bez odgode, a najkasnije 60 dana nakon primitka zahtjeva za prijenos kaznenog postupka. U posebnim slučajevima, kada tijelo primatelj zahtjeva ne može poštovati to razdoblje, na primjer ako smatra da su dodatne informacije potrebne, ono se može produljiti samo za dodatnih 30 dana kako bi se izbjegla prekomjerna kašnjenja.
- (40) Prijenos kaznenog postupka ne bi se trebao odbiti na temelju razloga koji nisu predviđeni ovom Uredbom. Kako bi se mogao prihvatiti prijenos kaznenog postupka, u državi primateljici zahtjeva trebao bi biti moguć progon činjenica na kojima se temelji kazneni postupak koji je predmet prijenosa. Tijelo primatelj zahtjeva ne bi trebalo prihvatiti prijenos kaznenog postupka ako postupanje zbog kojeg se traži prijenos nije kazneno djelo u državi primateljici zahtjeva ili ako država primateljica zahtjeva nije nadležna za to kazneno djelo, osim ako ostvaruje nadležnost predviđenu ovom Uredbom. Nadalje, prijenos kaznenog postupka ne bi se trebao prihvatiti u slučaju drugih prepreka kaznenom progonu u državi primateljici zahtjeva. Tijelo primatelj zahtjeva trebalo bi također moći odbiti prijenos kaznenog postupka ako osumnjičena ili optužena osoba uživa imunitet ili povlasticu u skladu s pravom države primateljice zahtjeva, npr. u odnosu na određene kategorije osoba (kao što su diplomati) ili posebno zaštićene odnose (kao što je povlastica između odvjetnika i klijenta) ili ako tijelo primatelj zahtjeva smatra da takav prijenos nije opravdan interesima učinkovitog i pravilnog sudovanja, primjerice zato što nije ispunjen nijedan od kriterija za podnošenje zahtjeva za prijenos kaznenog postupka ili ako je potvrda o zahtjevu za prijenos nepotpuna ili ju je tijelo podnositelj zahtjeva nepravilno ispunilo, čime se tijelu primatelju zahtjeva ne omogućuju potrebne informacije za ocjenu zahtjeva za prijenos kaznenog postupka.
- (41) Načelo *ne bis in idem*, kako je utvrđeno u člancima od 54. do 58. Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma⁶⁶ i u članku 50. Povelje te kako ga tumači Sud

⁶⁶ Konvencija o provedbi Schengenskog sporazuma od 14. lipnja 1985. između vlada država Gospodarske unije Beneluksa, Savezne Republike Njemačke i Francuske Republike o postupnom ukidanju kontrola na zajedničkim granicama (SL L 239, 22.9.2000., str. 19.).

Europske unije, temeljno je načelo kaznenog prava prema kojem se optuženiku ne smije ponovno suditi niti ga se smije ponovno kazniti u kaznenom postupku za kazneno djelo za koje je već pravomoćno oslobođen ili osuđen. Stoga bi tijelo primatelj zahtjeva trebalo odbiti prijenos kaznenog postupka ako bi njegovo preuzimanje bilo protivno tom načelu.

- (42) Prije nego što odluči ne prihvatiti zahtjev za prijenos kaznenog postupka na temelju bilo kojeg razloga za odbijanje, tijelo primatelj zahtjeva trebalo bi se savjetovati s tijelom podnositeljem zahtjeva kako bi dobilo sve potrebne dodatne informacije.
- (43) Ako tijelo primatelj zahtjeva prihvati prijenos kaznenog postupka potrebno je obustaviti ili prekinuti kazneni postupak u državi podnositeljici zahtjeva kako bi se izbjeglo udvostručavanje mjera u državi podnositeljici zahtjeva i državi primateljici zahtjeva. Time se ne bi trebale dovoditi u pitanje istrage ili druge postupovne mjere koje bi mogle biti potrebne za izvršenje odluka na temelju instrumenata uzajamnog priznavanja ili za ispunjavanje zahtjeva za uzajamnu pravnu pomoć povezanih s postupcima koji podliježu prijenosu. Pojam „istražne ili druge postupovne mjere” trebalo bi tumačiti široko, na način da uključuje ne samo svaku mjeru u svrhu prikupljanja dokaza, nego i svaki postupovni akt kojim se određuje istražni zatvor ili bilo koja druga privremena mjera. Kako bi se izbjeglo osporavanje zlouporabe i osiguralo da kazneni postupak ne bude produljen, ako je u državi primateljici zahtjeva upotrijebljen pravni lijek sa suspenzivnim učinkom, kazneni postupak u državi podnositeljici zahtjeva ne bi trebalo obustaviti niti prekinuti dok se u državi primateljici zahtjeva ne donese odluka o pravnom lijeku.
- (44) Ova Uredba ne bi trebala predstavljati pravnu osnovu za uhićenje osoba s ciljem njihova premještanja u državu primateljicu zahtjeva kako bi potonja mogla pokrenuti kazneni postupak protiv njih.
- (45) Tijelo primatelj zahtjeva trebalo bi obavijestiti tijelo podnositelja zahtjeva u pisanom obliku o svakoj odluci donesenoj u državi primateljici zahtjeva na kraju kaznenog postupka. Okvirna odluka 2009/948/PUP nameće sličnu obvezu ako je postignut dogovor o objedinjavanju postupaka u jednoj državi članici. Ako tijelo primatelj zahtjeva odluči prekinuti kazneni postupak povezan s činjenicama na kojima se temelji zahtjev za prijenos, trebalo bi navesti i razloge za takav prekid.
- (46) Ako tijelo primatelj zahtjeva odluči prekinuti kazneni postupak povezan s činjenicama na kojima se temelji zahtjev za prijenos, tijelo podnositelj zahtjeva može nastaviti ili ponovno pokrenuti kazneni postupak kad god to ne bi dovelo do povrede načela *ne bis in idem*, tj. kad god ta odluka definitivno ne sprečava daljnji progon u skladu s pravom države primateljice zahtjeva i stoga ne sprečava pokretanje daljnjeg postupka u vezi s istim djelima u toj državi. Žrtve bi trebale imati mogućnost pokretanja ili zahtijevanja ponovnog pokretanja kaznenog postupka u državi podnositeljici zahtjeva u skladu s nacionalnim pravom te države, pod uvjetom da se time ne krši načelo *ne bis in idem*.
- (47) Nakon što se kazneni postupak prenese u skladu s ovom Uredbom, tijelo primatelj zahtjeva trebalo bi primijeniti svoje relevantno nacionalno pravo i postupke. Ništa u ovoj Uredbi ne bi se trebalo tumačiti kao uplitanje u bilo kakvo diskrecijsko pravo tužitelja predviđeno nacionalnim pravom.
- (48) Država primateljica zahtjeva trebala bi primijeniti svoje nacionalno pravo kako bi odredila kaznu primjenjivu na predmetno kazneno djelo. Ako je kazneno djelo počinjeno na državnom području države podnositeljice zahtjeva, pri određivanju kazne tijela primatelji zahtjeva mogu uzeti u obzir maksimalnu kaznu predviđenu pravom

države podnositeljice zahtjeva, sve dok je to u korist optužene osobe i u skladu s pravom države primateljice zahtjeva. To bi trebalo uzeti u obzir u situacijama u kojima bi prijenos kaznenog postupka doveo do primjene više kazne u državi primateljici zahtjeva od maksimalne kazne predviđene u državi podnositeljici zahtjeva za isto kazneno djelo, kako bi se osigurao određeni stupanj pravne sigurnosti i predvidljivosti primjenjivog prava za dotične osumnjičene ili optužene osobe. Maksimalna kazna predviđena pravom države podnositeljice zahtjeva uvijek bi se trebala uzeti u obzir ako se nadležnost države primateljice zahtjeva temelji isključivo na ovoj Uredbi.

- (49) Države članice ne bi trebale imati mogućnost jedna od druge potraživati naknadu troškova nastalih primjenom ove Uredbe. Međutim, ako su državi podnositeljici zahtjeva nastali veliki ili izvanredni troškovi povezani s prijevodom dokumenata iz spisa predmeta koji se prenosi državi primateljici zahtjeva, tijelo podnositelj zahtjeva trebalo bi razmotriti prijedlog tijela primatelja zahtjeva o podjeli troškova.
- (50) Upotrebom standardizirane potvrde prevedene na sve službene jezike Unije olakšala bi se suradnja i razmjena informacija između tijela podnositelja zahtjeva i tijela primatelja zahtjeva, čime bi im se omogućilo brže i učinkovitije donošenje odluke o zahtjevu za prijenos. Upotrebom takve potvrde smanjili bi se troškovi prevođenja te bi se doprinijelo većoj kvaliteti zahtjeva.
- (51) Potvrda bi trebala sadržavati samo one osobne podatke koji su tijelu primatelju zahtjeva potrebni za donošenje odluke o zahtjevu. Potvrda bi trebala sadržavati naznaku kategorija osobnih podataka, npr. je li povezana osoba osumnjičena, optužena ili žrtva, kao i posebna polja za svaku od tih kategorija.
- (52) Kako bi se učinkovito riješila moguća potreba za poboljšanjem potvrde koja će se upotrebljavati za podnošenje zahtjeva za prijenos kaznenog postupka, Komisiji bi trebalo delegirati ovlast za donošenje akata u skladu s člankom 290. Ugovora o funkcioniranju Europske unije radi izmjene Priloga ovoj Uredbi. Posebno je važno da Komisija tijekom svojeg pripremnog rada provede odgovarajuća savjetovanja, uključujući ona na razini stručnjaka, te da se ta savjetovanja provedu u skladu s načelima utvrđenima u Međuinstitucijskom sporazumu o boljoj izradi zakonodavstva od 13. travnja 2016.⁶⁷ Osobito, s ciljem osiguravanja ravnopravnog sudjelovanja u pripremi delegiranih akata, Europski parlament i Vijeće primaju sve dokumente istodobno kada i stručnjaci iz država članica te njihovi stručnjaci sustavno imaju pristup sastancima stručnih skupina Komisije koji se odnose na pripremu delegiranih akata.
- (53) Kako bi se osigurala brza, izravna, interoperabilna, pouzdana i sigurna razmjena podataka povezanih s predmetima, komunikacija na temelju ove Uredbe između tijela podnositelja zahtjeva i tijela primatelja zahtjeva te uz sudjelovanje središnjih tijela, ako je država članica imenovala središnje tijelo, kao i s Eurojustom, u pravilu bi se trebala odvijati putem decentraliziranog IT sustava u smislu Uredbe (EU).../[Uredba o digitalizaciji]⁶⁸. Konkretno, decentralizirani IT sustav u pravilu bi se trebao upotrebljavati za razmjenu potvrde i svih drugih relevantnih informacija i dokumenata te za svu ostalu komunikaciju između tijela u skladu s ovom Uredbom. U slučajevima kada se primjenjuje jedna ili više iznimaka navedenih u Uredbi (EU).../[Uredba o digitalizaciji], posebno ako upotreba decentraliziranog IT sustava nije moguća ili

⁶⁷ SL L 123, 12.5.2016., str. 13.

⁶⁸ Uredba (EU) [...] Europskog parlamenta i Vijeća o digitalizaciji pravosudne suradnje i pristupa pravosuđu u prekograničnim građanskim, trgovačkim i kaznenim stvarima te o izmjeni određenih akata u području pravosudne suradnje (SL L ...).

primjerena, mogu se upotrebljavati druga sredstva komunikacije kako je utvrđeno u toj uredbi.

- (54) Države članice mogle bi umjesto nacionalnog IT sustava upotrebljavati softver koji je razvila Komisija (referentni implementacijski softver). Taj referentni implementacijski softver trebao bi se temeljiti na modularnoj konfiguraciji, što znači da se softver pakira i isporučuje odvojeno od komponenata sustava e-CODEX potrebnih za njegovo povezivanje s decentraliziranim IT sustavom. Ta bi konfiguracija državama članicama trebala omogućiti da ponovno upotrijebe ili poboljšaju postojeću nacionalnu infrastrukturu za pravosudnu komunikaciju za potrebe prekogranične uporabe.
- (55) Komisija bi trebala biti odgovorna za izradu, održavanje i razvoj tog referentnog implementacijskog softvera. Komisija bi trebala osmisliti, razviti i održavati referentni implementacijski softver na način kojim se voditeljima obrade omogućuje da osiguraju usklađenost sa zahtjevima i načelima zaštite podataka utvrđenima u uredbama (EU) 2018/1725⁶⁹ i (EU) 2016/679⁷⁰ Europskog parlamenta i Vijeća i Direktivi (EU) 2016/680 Europskog parlamenta i Vijeća⁷¹, a posebno s načelima tehničke i integrirane zaštite podataka te uz visoku razinu kibersigurnosti. Referentni implementacijski softver isto bi tako trebao sadržavati odgovarajuće tehničke mjere i omogućiti organizacijske mjere potrebne za osiguravanje odgovarajuće razine sigurnosti i interoperabilnosti, uzimajući u obzir da se mogu razmjenjivati i posebne kategorije podataka. Komisija ne obrađuje osobne podatke u kontekstu izrade, održavanja i razvoja tog referentnog implementacijskog softvera.
- (56) Referentni implementacijski softver koji Komisija razvije kao pozadinski sustav trebao bi programski prikupljati statističke podatke potrebne za praćenje te bi se takvi podaci trebali dostavljati Komisiji. Ako se države članice odluče za upotrebu nacionalnog IT sustava umjesto referentnog implementacijskog softvera koji razvije Komisija, taj sustav može biti opremljen za programsko prikupljanje tih podataka i u tom slučaju te bi podatke trebalo dostavljati Komisiji. Poveznik e-CODEX-a mogao bi biti opremljen i funkcijom koja omogućuje dohvaćanje relevantnih statističkih podataka.
- (57) Radi osiguranja jedinstvenih uvjeta za provedbu ove Uredbe Komisiji bi trebalo dodijeliti provedbene ovlasti za uspostavu decentraliziranog IT sustava. Te bi ovlasti trebalo izvršavati u skladu s Uredbom (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća⁷².
- (58) Ovom bi se Uredbom trebala stvoriti pravna osnova za razmjenu osobnih podataka među državama članicama za potrebe prijenosa kaznenog postupka u skladu s

⁶⁹ Uredba (EU) 2018/1725 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2018. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka u institucijama, tijelima, uredima i agencijama Unije i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 45/2001 i Odluke br. 1247/2002/EZ (SL L 295, 21.11.2018., str. 39.).

⁷⁰ Uredba (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka), SL L 119, 4.5.2016., str. 1.

⁷¹ Direktiva (EU) 2016/680 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka od strane nadležnih tijela u svrhe sprečavanja, istrage, otkrivanja ili progona kaznenih djela ili izvršavanja kaznenih sankcija i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Okvirne odluke Vijeća 2008/977/PUP (SL L 119, 4.5.2016., str. 89.).

⁷² Uredba (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o utvrđivanju pravila i općih načela u vezi s mehanizmima nadzora država članica nad izvršavanjem provedbenih ovlasti Komisije (SL L 55, 28.2.2011., str. 13.).

člankom 8. i člankom 10. točkom (a) Direktive (EU) 2016/680. Međutim, kad je riječ o bilo kojem drugom aspektu, kao što je rok za zadržavanje osobnih podataka koje je primilo tijelo podnositelj zahtjeva, obrada osobnih podataka koju provode tijela podnositelji zahtjeva i tijela primatelji zahtjeva trebala bi podlijevati nacionalnim zakonima država članica donesenima u skladu s Direktivom (EU) 2016/680. Tijelo podnositelj zahtjeva i tijelo primatelj zahtjeva trebali bi se smatrati voditeljima obrade u pogledu obrade osobnih podataka u skladu s tom direktivom. Središnja tijela pružaju administrativnu potporu tijelu podnositelju zahtjeva i tijelu primatelju zahtjeva te bi ih, u mjeri u kojoj obrađuju osobne podatke u ime tih voditelja obrade, trebalo smatrati izvršiteljima obrade odgovarajućeg voditelja obrade. Kad je riječ o obradi osobnih podataka koju provodi Eurojust, Uredba (EU) 2018/1725 Europskog parlamenta i Vijeća trebala bi se primjenjivati u kontekstu ove Uredbe ne dovodeći u pitanje posebna pravila o zaštiti podataka iz Uredbe (EU) 2018/1727 Europskog parlamenta i Vijeća⁷³.

- (59) S obzirom na to da cilj ove Uredbe, odnosno prijenos kaznenih postupaka, ne mogu dostatno ostvariti države članice, nego se zbog njegova opsega ili njegovih učinaka on na bolji način može ostvariti na razini Unije, Unija može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti utvrđenim u članku 5. Ugovora o Europskoj uniji. U skladu s načelom proporcionalnosti utvrđenim u tom članku, ova Uredba ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje tog cilja.
- (60) [U skladu s člankom 3. Protokola br. 21 o stajalištu Ujedinjene Kraljevine i Irske s obzirom na područje slobode, sigurnosti i pravde, priloženog Ugovoru o Europskoj uniji i Ugovoru o funkcioniranju Europske unije, Irska je [, pismom od ...,] obavijestila da želi sudjelovati u donošenju i primjeni ove Uredbe.] ILI [U skladu s člancima 1. i 2. Protokola br. 21 o stajalištu Ujedinjene Kraljevine i Irske s obzirom na područje slobode, sigurnosti i pravde, priloženog Ugovoru o Europskoj uniji i Ugovoru o funkcioniranju Europske unije, i ne dovodeći u pitanje članak 4. navedenog protokola, Irska ne sudjeluje u donošenju ove Uredbe te ona za nju nije obvezujuća niti se na nju primjenjuje.]
- (61) U skladu s člancima 1. i 2. Protokola br. 22 o stajalištu Danske, priloženog Ugovoru o Europskoj uniji i Ugovoru o funkcioniranju Europske unije, Danska ne sudjeluje u donošenju ove Uredbe te ona za nju nije obvezujuća niti se na nju primjenjuje.
- (62) Provedeno je savjetovanje s Europskim nadzornikom za zaštitu podataka u skladu s člankom 42. stavkom 1. Uredbe (EU) 2018/1725 Europskog parlamenta i Vijeća⁷⁴ te je on dao mišljenje [...],

⁷³ Uredba (EU) 2018/1727 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. studenoga 2018. o Agenciji Europske unije za suradnju u kaznenom pravosuđu (Eurojust) te zamjeni i stavljanju izvan snage Odluke Vijeća 2002/187/PUP, PE/37/2018/REV/1 (SL L 295, 21.11.2018., str. 138.).

⁷⁴ Uredba (EU) 2018/1725 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2018. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka u institucijama, tijelima, uredima i agencijama Unije i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 45/2001 i Odluke br. 1247/2002/EZ (SL L 295, 21.11.2018., str. 39.).

DONIJELI SU OVU UREDBU:

Poglavlje 1. Opće odredbe

Članak 1. Predmet

1. Ovom se Uredbom utvrđuju pravila o prijenosu kaznenog postupka između država članica s ciljem poboljšanja učinkovitog i pravilnog sudovanja u okviru zajedničkog područja slobode, sigurnosti i pravde.
2. Uredba se primjenjuje u svim slučajevima prijenosa kaznenog postupka u Uniji od trenutka kada je osoba identificirana kao osumnjičenik.
3. Ovom Uredbom ne mijenja se obveza poštovanja temeljenih prava i pravnih načela sadržanih u članku 6. Ugovora o Europskoj uniji.

Članak 2. Definicije

Za potrebe ove Uredbe primjenjuju se sljedeće definicije:

1. „država podnositeljica zahtjeva” znači država članica u kojoj je izdan zahtjev za prijenos kaznenog postupka;
2. „država primateljica zahtjeva” znači država članica kojoj je upućen zahtjev za prijenos kaznenog postupka u svrhu preuzimanja kaznenog postupka;
3. „tijelo podnositelj zahtjeva” znači:
 - (a) sudac, sud, istražni sudac ili javni tužitelj nadležan za dotični predmet ili
 - (b) bilo koje drugo nadležno tijelo, kako je određeno u državi podnositeljici zahtjeva, koje u dotičnom predmetu djeluje kao istražno tijelo u kaznenom postupku s nadležnošću za podnošenje zahtjeva za prijenos kaznenog postupka u skladu s nacionalnim pravom. Osim toga, prije nego što se zahtjev za prijenos kaznenog postupka proslijedi tijelu primatelju zahtjeva, potvrđuje ga sudac, sud, istražni sudac ili javni tužitelj u državi podnositeljici zahtjeva nakon ispitivanja njegove usklađenosti s uvjetima za izdavanje takvog zahtjeva u skladu s ovom Uredbom. Ako je zahtjev za prijenos kaznenog postupka potvrdio sudac, sud, istražni sudac ili javni tužitelj, to se tijelo može smatrati tijelom podnositeljem zahtjeva i za potrebe slanja zahtjeva;
4. „tijelo primatelj zahtjeva” znači sudac, sud, istražni sudac ili javni tužitelj koji je nadležan za donošenje odluke o tome hoće li prihvatiti prijenos kaznenog postupka u skladu s člankom 12. i za poduzimanje bilo koje mjere predviđene nacionalnim pravom;
5. „decentralizirani IT sustav” znači IT sustav kako je definiran u članku 2. točki 4. Uredbe (EU).../... [Uredba o digitalizaciji];
6. „žrtva” znači žrtva, kako je definirana u članku 2. stavku 1. točki (a) Direktive 2012/29/EU.

*Članak 3.
Nadležnost*

1. Za potrebe ove Uredbe država primateljica zahtjeva nadležna je za sva kaznena djela na koja se primjenjuje pravo države podnositeljice zahtjeva, u sljedećim slučajevima:
 - (a) ako odbija predaju osumnjičene ili optužene osobe koja se nalazi u državi primateljici zahtjeva i državljanin je te države ili ima boravište u njoj, na temelju članka 4. točke 7. podtočke (b) Okvirne odluke 2002/584/PUP;
 - (b) ako odbija predaju osumnjičene ili optužene osobe za koju je izdan europski uhiđbeni nalog i koja se nalazi u državi primateljici zahtjeva i državljanin je te države ili ima boravište u njoj ako utvrdi da, u iznimnim situacijama, postoje ozbiljni i opravdani razlozi za vjerovanje, na temelju konkretnih i objektivnih dokaza, da bi predaja u posebnim okolnostima predmeta podrazumijevala očitu povredu relevantnog temeljnog prava iz članka 6. Ugovora o Europskoj uniji i Povelje;
 - (c) ako je većina posljedica kaznenog djela ili znatan dio štete, koja je dio sastavnih elemenata kaznenog djela, nastala na državnom području države primateljice zahtjeva;
 - (d) ako je u državi primateljici zahtjeva u tijeku kazneni postupak protiv osumnjičene ili optužene osobe u vezi s drugim činjenicama, a osumnjičena ili optužena osoba je državljanin države primateljice zahtjeva ili ima boravište u njoj;
 - (e) ako je u državi primateljici zahtjeva u tijeku kazneni postupak protiv drugih osoba u vezi s istim ili djelomično istim činjenicama, a osumnjičena ili optužena osoba u kaznenom postupku koji se prenosi državljanin je države primateljice zahtjeva ili ima boravište u njoj.
2. Nadležnost koju je država primateljica zahtjeva utvrdila isključivo na temelju stavka 1. može se izvršavati samo na temelju zahtjeva za prijenos kaznenog postupka.

*Članak 4.
Ukidanje, obustava ili prekid kaznenog postupka*

Svaka država članica koja je u skladu sa svojim nacionalnim pravom nadležna za kazneni progon kaznenog djela može, za potrebe primjene ove Uredbe, ukinuti, obustaviti ili prekinuti kazneni postupak protiv osumnjičene ili optužene osobe kako bi se omogućio prijenos kaznenog postupka u vezi s tim kaznenim djelom na državu primateljicu zahtjeva.

POGLAVLJE 2. PRIJENOS KAZNENOG POSTUPKA

*Članak 5.
Kriteriji za podnošenje zahtjeva za prijenos kaznenog postupka*

1. Zahtjev za prijenos kaznenog postupka može se izdati samo ako tijelo podnositelj zahtjeva smatra da bi se cilj učinkovitog i pravilnog sudovanja bolje ostvario vođenjem odgovarajućeg kaznenog postupka u drugoj državi članici.
2. Tijelo podnositelj zahtjeva posebno uzima u obzir sljedeće kriterije:

- (a) kazneno djelo počinjeno je u cijelosti ili djelomično na državnom području države primateljice zahtjeva ili je većina učinaka ili znatan dio štete prouzročene kaznenim djelom nastao na državnom području države primateljice zahtjeva;
 - (b) osumnjičena ili optužena osoba državljanin je države primateljice zahtjeva ili u njoj ima boravište;
 - (c) osumnjičena ili optužena osoba nalazi se u državi primateljici zahtjeva i ta država odbija predati tu osobu državi podnositeljici zahtjeva na temelju članka 4. stavka 2. ili članka 4. stavka 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP ako se takvo odbijanje ne temelji na pravomoćnoj presudi koja je toj osobi izrečena za isto kazneno djelo, čime se sprečava daljnji kazneni postupak, ili na temelju članka 4. stavka 7. te okvirne odluke;
 - (d) osumnjičena ili optužena osoba nalazi se u državi primateljici zahtjeva i ta država odbija predati tu osobu za koju je izdan europski uhiđbeni nalog, ako utvrdi da, u iznimnim situacijama, postoje ozbiljni i opravdani razlozi za vjerovanje, na temelju konkretnih i objektivnih dokaza, da bi predaja u posebnim okolnostima predmeta podrazumijevala očitu povredu relevantnog temeljnog prava iz članka 6. Ugovora o Europskoj uniji i Povelje;
 - (e) većina dokaza relevantnih za istragu nalazi se u državi primateljici zahtjeva ili većina relevantnih svjedoka ima boravište u državi primateljici zahtjeva;
 - (f) u državi primateljici zahtjeva vodi se kazneni postupak u vezi s istim ili drugim činjenicama protiv osumnjičene ili optužene osobe;
 - (g) u državi primateljici zahtjeva vodi se kazneni postupak u vezi s istim ili povezanim činjenicama protiv drugih osoba;
 - (h) osumnjičena ili optužena osoba služi ili mora služiti kaznu koja uključuje oduzimanje slobode u državi primateljici zahtjeva;
 - (i) izvršenje kazne u državi primateljici zahtjeva vjerojatno će poboljšati izgleda za društvenu rehabilitaciju osuđene osobe ili postoje drugi razlozi za prikladnije izvršenje kazne u državi primateljici zahtjeva;
 - (j) većina žrtava državljani su države primateljice zahtjeva ili u njoj borave.
3. Osumnjičena ili optužena osoba ili većina žrtava ili odvjetnik u njihovo ime isto tako mogu zatražiti od nadležnih tijela države podnositeljice zahtjeva ili države primateljice zahtjeva da pokrenu postupak prijenosa kaznenog postupka na temelju ove Uredbe. Zahtjevi podneseni na temelju ovog stavka ne obvezuju državu podnositeljicu zahtjeva ili državu primateljicu zahtjeva da zatraži ili prenese kazneni postupak na državu primateljicu zahtjeva.

Članak 6.

Prava osumnjičene ili optužene osobe

1. Prije izdavanja zahtjeva za prijenos kaznenog postupka, tijelo podnositelj zahtjeva, u skladu s primjenjivim nacionalnim pravom, uzima u obzir legitimne interese osumnjičene ili optužene osobe i osigurava poštovanje njezinih postupovnih prava na temelju prava Unije i nacionalnog prava.
2. Pod uvjetom da se time ne ugrožava povjerljivost istrage, osumnjičena ili optužena osoba, u skladu s primjenjivim nacionalnim pravom, obavješćuje se o namjeravanom

prijenosu kaznenog postupka na jeziku koji razumije te joj se daje mogućnost da se očituje usmeno ili u pisanom obliku, osim ako se ta osoba ne može pronaći unatoč razumnim naporima tijela podnositelja zahtjeva. Ako tijelo podnositelj zahtjeva smatra da je to potrebno s obzirom na dob osumnjičene ili optužene osobe ili njezino fizičko ili psihičko stanje, mogućnost da se očituje daje se njegovu pravnom zastupniku. Ako zahtjev za prijenos kaznenog postupka proizlazi iz zahtjeva osumnjičene ili optužene osobe u skladu s člankom 5. stavkom 3., takvo savjetovanje s osumnjičenom ili optuženom osobom koja je podnijela zahtjev nije potrebno.

3. Tijelo podnositelj zahtjeva uzima u obzir mišljenje osumnjičene ili optužene osobe iz stavka 2. prilikom odlučivanja o tome hoće li zatražiti prijenos kaznenog postupka.
4. Ako je tijelo primatelj zahtjeva donijelo odluku u skladu s člankom 12. stavkom 1., tijelo podnositelj zahtjeva, pod uvjetom da se time ne ugrožava povjerljivost istrage, odmah obavješćuje osumnjičenu ili optuženu osobu, na jeziku koji razumije, o izdavanju zahtjeva za prijenos kaznenog postupka i o tome je li tijelo primatelj zahtjeva naknadno prihvatilo ili odbilo prijenos, osim ako se ta osoba ne može pronaći unatoč razumnim naporima tijela podnositelja zahtjeva. Ako je tijelo primatelj zahtjeva donijelo odluku o prihvatanju prijensa kaznenog postupka, osumnjičenu ili optuženu osobu obavješćuje se i o njezinu pravu na pravni lijek u državi primateljici zahtjeva, uključujući o rokovima za takav pravni lijek.

Članak 7.

Prava žrtve

1. Prije podnošenja zahtjeva za prijenos kaznenog postupka, tijelo podnositelj zahtjeva, u skladu s primjenjivim nacionalnim pravom, uzima u obzir legitimne interese žrtve i osigurava poštovanje njezinih prava na temelju prava Unije i nacionalnog prava.
2. Pod uvjetom da se time ne ugrožava povjerljivost istrage i ako žrtva boravi u državi podnositeljici zahtjeva, obavješćuje ju se, u skladu s primjenjivim nacionalnim pravom, o namjeravanom prijenosu kaznenog postupka na jeziku koji razumije te joj se daje mogućnost da se očituje usmenim ili pisanim putem. Ako tijelo podnositelj zahtjeva smatra da je to potrebno zbog žrtvine dobi ili njezina fizičkog ili duševnog stanja, ta se mogućnost daje žrtvinu pravnom zastupniku.
3. Tijelo podnositelj zahtjeva uzima u obzir mišljenje žrtve iz stavka 2. prilikom odlučivanja o tome hoće li zatražiti prijenos kaznenog postupka.
4. Ako je tijelo primatelj zahtjeva donijelo odluku u skladu s člankom 12. stavkom 1., tijelo podnositelj zahtjeva, pod uvjetom da se time ne ugrožava povjerljivost istrage, odmah obavješćuje žrtvu koja boravi u državi podnositeljici zahtjeva, na jeziku koji razumije, o izdavanju zahtjeva za prijenos kaznenog postupka i o tome je li tijelo primatelj zahtjeva naknadno prihvatilo ili odbilo prijenos. Ako je tijelo primatelj zahtjeva prihvatilo prijenos kaznenog postupka, žrtvu se obavješćuje i o njezinu pravu na pravni lijek dostupan u državi primateljici zahtjeva, uključujući o rokovima za takav pravni lijek.

Članak 8.

Pravo na pravni lijek

1. Osumnjičene i optužene osobe i žrtve imaju pravo na učinkovite pravne lijekove u državi primateljici zahtjeva protiv odluke o prihvatanju prijensa kaznenog postupka.

2. Pravo na pravni lijek ostvaruje se pred sudom u državi primateljici zahtjeva u skladu s njezinim nacionalnim pravom.
3. Rok za podnošenje pravnog lijeka ne smije biti dulji od 20 dana od dana primitka obavijesti o odluci iz članka 12. stavka 1.
4. Ako je zahtjev za prijenos kaznenog postupka izdan nakon podizanja optužnice protiv osumnjičene ili optužene osobe, podnošenje pravnog lijeka protiv odluke o prihvatanju prijenosa kaznenog postupka ima suspenzivni učinak.
5. Tijelo primatelj zahtjeva obavješćuje tijelo podnositelja zahtjeva o pravnim lijekovima koji se traže na temelju ovog članka.

Članak 9.

Postupak podnošenja zahtjeva za prijenos kaznenog postupka

1. Zahtjev za prijenos kaznenog postupka sastavlja se na temelju potvrde navedene u Prilogu. Tijelo podnositelj zahtjeva potpisuje potvrdu i ovjerava točnost i ispravnost njezina sadržaja.
2. Zahtjev za prijenos kaznenog postupka mora biti propisno obrazložen i mora posebno sadržavati sljedeće informacije:
 - (a) podatke o tijelu podnositelju zahtjeva;
 - (b) opis kaznenog djela koje je predmet kaznenog postupka i važeće odredbe kaznenog prava države podnositeljice zahtjeva;
 - (c) razloge zbog kojih je prijenos nužan i primjeren, a posebno koji su kriteriji iz članka 5. stavka 2. primjenjivi;
 - (d) dostupne potrebne informacije o osumnjičenoj ili optuženoj osobi i žrtvi;
 - (e) procjenu učinka prijenosa kaznenog postupka na prava osumnjičene ili optužene osobe i žrtve;
 - (f) informacije o postupovnim radnjama ili mjerama koje utječu na kazneni postupak koji je pokrenut u državi podnositeljici zahtjeva;
 - (g) sve primjenjive posebne uvjete obrade osobnih podataka u skladu s člankom 9. stavkom 3. Direktive (EU) 2016/680.
3. Ako je osumnjičena ili optužena osoba dala svoje mišljenje u skladu s člankom 6. stavkom 2. ili je žrtva dala svoje mišljenje u skladu s člankom 7. stavkom 2., to se mišljenje prosljeđuje tijelu primatelju zahtjeva zajedno sa zahtjevom za prijenos kaznenog postupka. Ako je mišljenje osumnjičene ili optužene osobe ili žrtve izneseno usmeno, tijelo podnositelj zahtjeva osigurava da je pisani zapis takve izjave dostupan tijelu primatelju zahtjeva.
4. Ako je potrebno, zahtjevu za prijenos kaznenog postupka prilažu se sve dodatne relevantne informacije i dokumenti.
5. Popunjena potvrda iz stavka 1. i, ako je tako dogovoreno s tijelom primateljem zahtjeva, sve druge pisane informacije priložene zahtjevu za prijenos kaznenog postupka prevode se na službeni jezik države primateljice zahtjeva ili na bilo koji drugi jezik koji će država primateljica zahtjeva prihvatiti u skladu s člankom 30. stavkom 1. točkom (c).
6. Tijelo podnositelj zahtjeva prosljeđuje zahtjev za prijenos kaznenog postupka izravno tijelu primatelju zahtjeva ili, prema potrebi, uz sudjelovanje središnjeg tijela

iz članka 18. Tijelo podnositelj zahtjeva i tijelo primatelj zahtjeva provode svu ostalu službenu komunikaciju izravno ili, ako je primjenjivo, uz sudjelovanje središnjeg tijela iz članka 18.

7. Ako tijelo primatelj zahtjeva nije poznato tijelu podnositelju zahtjeva, ono obavlja sve potrebne upite, među ostalim putem kontaktnih točaka Europske pravosudne mreže, kako bi utvrdilo koje je tijelo nadležno za donošenje odluke u skladu s člankom 12.
8. Ako tijelo u državi primateljici zahtjeva koje je zaprimilo zahtjev nije nadležno za donošenje odluke u skladu s člankom 12., ono bez nepotrebne odgode prosljeđuje zahtjev nadležnom tijelu primatelju zahtjeva u istoj državi članici i o tome obavješćuje tijelo podnositelja zahtjeva.

Članak 10.

Informacije koje treba pružiti tijelo podnositelj zahtjeva

Tijelo podnositelj zahtjeva bez nepotrebne odgode obavješćuje tijelo primatelja zahtjeva o svim postupovnim radnjama ili mjerama koje utječu na kazneni postupak koji je pokrenut u državi podnositeljici zahtjeva nakon slanja zahtjeva. Uz tu obavijest prilažu se svi relevantni dokumenti.

Članak 11.

Povlačenje zahtjeva

Tijelo podnositelj zahtjeva može povući zahtjev za prijenos kaznenog postupka u bilo kojem trenutku prije primitka odluke tijela primatelja zahtjeva o prihvaćanju prijena kaznenog postupka u skladu s člankom 12.

Članak 12.

Odluka tijela primatelja zahtjeva

1. Tijelo primatelj zahtjeva donosi obrazloženu odluku o tome hoće li prihvatiti prijenos kaznenog postupka i odlučuje, u skladu sa svojim nacionalnim pravom, koje će mjere poduzeti.
2. Ako tijelo primatelj zahtjeva smatra da su informacije koje je dostavilo tijelo podnositelj zahtjeva nedostatne da bi moglo odlučiti hoće li prihvatiti prijenos kaznenog postupka, ono može zatražiti dodatne informacije koje smatra potrebnima.
3. Ako tijelo primatelj zahtjeva odluči odbiti prijenos kaznenog postupka u skladu s člankom 13., ono obavješćuje tijelo podnositelja zahtjeva o razlozima odbijanja. Obavješćivanje osumnjičene ili optužene osobe i žrtve provodi se u skladu s člankom 6. stavkom 4. odnosno člankom 7. stavkom 4.
4. Ako je tijelo primatelj zahtjeva prihvatilo prijenos kaznenog postupka, ono obavješćuje tijelo podnositelja zahtjeva o raspoloživim pravnim lijekovima za osporavanje odluke o prihvaćanju prijena kaznenog postupka, uključujući zahtjeve i rokove za ostvarivanje tih pravnih lijekova. Obavješćivanje osumnjičene ili optužene osobe i žrtve provodi se u skladu s člankom 6. stavkom 4. odnosno člankom 7. stavkom 4.
5. Ako tijelo primatelj zahtjeva prihvati prijenos kaznenog postupka, tijelo podnositelj zahtjeva bez odgode prosljeđuje izvornik ili ovjerenu presliku spisa predmeta ili njegovih relevantnih dijelova, zajedno s njihovim prijevodom na službeni jezik države primateljice zahtjeva ili bilo koji drugi jezik koji će država primateljica

zahtjeva prihvatiti u skladu s člankom 30. stavkom 1. točkom (c). Prema potrebi, tijelo podnositelj zahtjeva i tijelo primatelj zahtjeva mogu se međusobno savjetovati kako bi odredili potrebne dokumente ili dijelove takvih dokumenata koje treba proslijediti te ih prevesti.

*Članak 13.
Razlozi za odbijanje*

1. Tijelo primatelj zahtjeva odbija prijenos kaznenog postupka, u cijelosti ili djelomično, ako se kazneni postupak u skladu s nacionalnim pravom države primateljice zahtjeva ne može pokrenuti protiv osumnjičene ili optužene osobe u vezi s činjenicama na kojima se temelji zahtjev za prijenos kaznenog postupka u jednoj ili više sljedećih situacija:
 - (a) ako postupanje u vezi s kojim je podnesen zahtjev ne predstavlja kazneno djelo prema pravu države primateljice zahtjeva;
 - (b) ako bi preuzimanje kaznenog postupka bilo u suprotnosti s načelom *ne bis in idem*;
 - (c) ako se osumnjičena ili optužena osoba ne može smatrati kazneno odgovornom za kazneno djelo zbog svoje dobi;
 - (d) ako je nastupila zastara kaznenog progona u skladu s pravom države primateljice zahtjeva ili ako nisu ispunjeni uvjeti za kazneni progon kaznenog djela u državi primateljici zahtjeva;
 - (e) ako je kazneno djelo obuhvaćeno amnestijom u skladu s pravom države primateljice zahtjeva;
 - (f) ako država primateljica zahtjeva nije nadležna za kazneno djelo. Takva bi nadležnost mogla proizlaziti i iz članka 3.
2. Tijelo primatelj zahtjeva može odbiti prijenos kaznenog postupka, u cijelosti ili djelomično, ako vrijedi jedno ili više od sljedećeg:
 - (a) postoji imunitet ili povlastica u skladu s pravom države primateljice zahtjeva zbog čega nije moguće poduzeti mjere;
 - (b) tijelo primatelj zahtjeva smatra da prijenos kaznenog postupka nije u interesu učinkovitog i pravilnog sudovanja;
 - (c) kazneno djelo nije u cijelosti ni djelomično počinjeno na državnom području države primateljice zahtjeva, niti je većina učinaka, kao ni znatan dio štete prouzročene kaznenim djelom nastao na državnom području države primateljice zahtjeva, a osumnjičena ili optužena osoba nije državljanin te države niti u njoj ima boravište;
 - (d) potvrda iz članka 9. stavka 1. nepotpuna je ili očito netočna te nije popunjena ili ispravljena nakon savjetovanja iz stavka 3.
3. U bilo kojoj od situacija iz stavaka 1. i 2., prije donošenja odluke o odbijanju prijena kaznenog postupka, u cijelosti ili djelomično, tijelo primatelj zahtjeva savjetuje se s tijelom podnositeljem zahtjeva i, prema potrebi, od njega traži da bez odgode dostavi sve potrebne informacije.
4. U situaciji iz stavka 2. točke (a) i ako je za ukidanje povlastice ili imuniteta nadležno tijelo države primateljice zahtjeva, tijelo primatelj zahtjeva od njega traži da odmah izvrši tu ovlast. Ako je za ukidanje povlastice ili imuniteta nadležno tijelo druge

države ili međunarodna organizacija, tijelo podnositelj zahtjeva zahtijeva od tog tijela da izvrši tu ovlast.

Članak 14.

Rokovi

1. Tijelo primatelj zahtjeva obavještuje tijelo podnositelja zahtjeva o svojoj odluci o tome hoće li prihvatiti prijenos kaznenog postupka bez odgode, a najkasnije 60 dana nakon što je nadležno tijelo primatelj zahtjeva primilo zahtjev za prijenos kaznenog postupka.
2. Ako u određenom slučaju tijelo primatelj zahtjeva ne može poštovati rok iz stavka 1., ono o tome odmah obavještuje tijelo podnositelja zahtjeva, navodeći razloge za kašnjenje. U tom se slučaju rok utvrđen u stavku 1. može produljiti za najviše 30 dana.
3. Ako prema pravu države primateljice zahtjeva postoji imunitet ili povlastica, rok iz stavka 1. počinje teći samo ako je tijelo primatelj zahtjeva obaviješteno o ukidanju povlastice ili imuniteta, i počinje teći od tog dana.

Članak 15.

Savjetovanja između tijela podnositelja zahtjeva i tijela primatelja zahtjeva

1. Prema potrebi i ne dovodeći u pitanje članak 12. stavak 2., članak 13. stavak 3. i članak 17. stavak 2., tijelo podnositelj zahtjeva i tijelo primatelj zahtjeva bez odgode se međusobno savjetuju kako bi osigurali učinkovitu primjenu ove Uredbe.
2. Savjetovanja se mogu održati i prije izdavanja zahtjeva za prijenos kaznenog postupka, posebno kako bi se utvrdilo bi li prijenos služio interesu učinkovitog i pravilnog sudovanja. Kako bi predložilo prijenos kaznenog postupka iz države podnositeljice zahtjeva, tijelo primatelj zahtjeva može se savjetovati i s tijelom podnositeljem zahtjeva o mogućnosti izdavanja zahtjeva za prijenos kaznenog postupka.
3. Kada se tijelo podnositelj zahtjeva savjetuje s tijelom primateljem zahtjeva prije podnošenja zahtjeva za prijenos kaznenog postupka, ono stavlja informacije o kaznenom postupku na raspolaganje tijelu primatelju zahtjeva i može ih dostaviti tijelu primatelju zahtjeva s pomoću potvrde navedene u Prilogu.
4. Na zahtjeve za savjetovanje odgovara se bez odlaganja.

Članak 16.

Suradnja s Eurojustom i Europskom pravosudnom mrežom

Tijelo podnositelj zahtjeva i tijelo primatelj zahtjeva mogu u bilo kojoj fazi postupka zatražiti pomoć Eurojusta ili Europske pravosudne mreže, u skladu s njihovim nadležnostima. Eurojust prema potrebi može olakšati savjetovanja iz članka 12. stavka 2., članka 13. stavka 3., članka 15. i članka 17. stavka 2.

Članak 17.

Trošak prijenosu kaznenog postupka

1. Svaka država članica snosi vlastite troškove prijenosu kaznenog postupka u skladu s ovom Uredbom.
2. Ako bi prijevod spisa predmeta i drugih relevantnih dokumenata u skladu s člankom 12. stavkom 5. podrazumijevao velike ili iznimne troškove, tijelo podnositelj zahtjeva može tijelu primatelju zahtjeva podnijeti prijedlog za podjelu

troškova. Takvom prijedlogu prilaže se detaljna raščlamba troškova koje ima tijelo podnositelj zahtjeva. Slijedom takvog prijedloga tijelo podnositelj zahtjeva i tijelo primatelj zahtjeva međusobno se savjetuju. Prema potrebi Eurojust može olakšati takva savjetovanja.

Članak 18.

Određivanje središnjih tijela

Svaka država članica može odrediti jedno ili više središnjih tijela odgovornih za administrativno slanje i zaprimanje zahtjeva za prijenos kaznenog postupka, kao i za drugu službenu korespondenciju povezanu s takvim zahtjevima.

POGLAVLJE 3.

UČINCI PRIJENOSA KAZNENOG POSTUPKA

Članak 19.

Učinci u državi podnositeljici zahtjeva

1. Najkasnije nakon što tijelo primatelj zahtjeva primi obavijest o prihvaćanju prijenosa kaznenog postupka, taj se kazneni postupak obustavlja ili prekida u državi podnositeljici zahtjeva u skladu s nacionalnim pravom, osim ako se poziva na pravni lijek iz članka 8. sa suspenzivnim učinkom i do trenutka donošenja konačne odluke o pravnom lijeku.
2. Neovisno o stavku 1., tijelo podnositelj zahtjeva može u skladu sa svojim nacionalnim pravom:
 - (a) poduzimati potrebne istražne ili druge postupovne mjere, uključujući mjere za sprečavanje bijega osumnjičene ili optužene osobe, kako bi se izvršila odluka koja se temelji na Okvirnoj odluci 2002/584/PUP ili drugom instrumentu uzajamnog priznavanja ili kako bi se odgovorilo na zahtjev za uzajamnu pravnu pomoć;
 - (b) zadržati potrebne istražne ili druge postupovne mjere, uključujući mjere za sprečavanje bijega osumnjičene ili optužene osobe, koje su prethodno donesene radi izvršenja odluke na temelju Okvirne odluke 2002/584/PUP ili drugog instrumenta uzajamnog priznavanja ili zahtjeva za uzajamnu pravnu pomoć.
3. Tijelo podnositelj zahtjeva može nastaviti ili ponovno pokrenuti kazneni postupak ako ga tijelo primatelj zahtjeva obavijesti o svojoj odluci o prekidu kaznenog postupka povezanog s činjenicama na kojima se temelji zahtjev za prijenos kaznenog postupka, osim ako ta odluka, u skladu s nacionalnim pravom države primateljice zahtjeva, definitivno onemogućuje daljnji kazneni progon i stoga sprečava daljnji kazneni postupak za ista djela u državi primateljici zahtjeva.
4. Stavak 3. ne utječe na pravo žrtava da pokrenu ili zatraže ponovno pokretanje kaznenog postupka protiv osumnjičene ili optužene osobe u državi podnositeljici zahtjeva, ako je tako predviđeno nacionalnim pravom te države, osim ako odluka tijela primatelja zahtjeva o prekidu kaznenog postupka, u skladu s nacionalnim pravom države primateljice zahtjeva, definitivno onemogućuje daljnji kazneni progon i stoga sprečava daljnji kazneni postupak za ista djela u toj državi.

Članak 20.

Učinci u državi primateljici zahtjeva

1. Preneseni kazneni postupak uređen je nacionalnim pravom države primateljice zahtjeva.
2. Pod uvjetom da to nije u suprotnosti s temeljnim pravnim načelima države primateljice zahtjeva, svaka radnja poduzeta u svrhu kaznenog postupka ili pripremnih istraga koje provode nadležna tijela u državi podnositeljici zahtjeva ili bilo koja radnja kojom se prekida ili obustavlja rok zastare, u državi primateljici zahtjeva vrijedi jednako kao da su je valjano izvršila njezina vlastita tijela.
3. Dokazi koje je prenijelo tijelo podnositelj zahtjeva ne mogu se proglasiti nedopuštenima u kaznenom postupku u državi primateljici zahtjeva samo zbog toga što su dokazi prikupljeni u drugoj državi članici. Dokazi prikupljeni u državi podnositeljici zahtjeva mogu se upotrijebiti u kaznenom postupku u državi primateljici zahtjeva, pod uvjetom da prihvatljivost takvih dokaza nije u suprotnosti s temeljnim pravnim načelima države primateljice zahtjeva.
4. Pod uvjetom da je u državi primateljici zahtjeva izrečena kazna zatvora ili mjera zadržavanja, ona od ukupnog razdoblja zadržavanja koje treba odslužiti u državi primateljici zahtjeva, a koje je izrečeno u okviru prenesenog kaznenog postupka, oduzima ukupno razdoblje zadržavanja provedeno u državi podnositeljici zahtjeva kao rezultat izricanja kazne zatvora ili mjere zadržavanja. U tu svrhu tijelo podnositelj zahtjeva dostavlja tijelu primatelju zahtjeva sve informacije o razdoblju koje je osumnjičenik ili optuženik proveo u istražnom zatvoru u državi podnositeljici zahtjeva.
5. Ako se kazneni postupak može pokrenuti samo na temelju pritužbe i u državi podnositeljici zahtjeva i u državi primateljici zahtjeva, pritužba podnesena u državi podnositeljici zahtjeva vrijedi i u državi primateljici zahtjeva.
6. Za kazneno djelo primjenjuje se kazna propisana pravom države primateljice zahtjeva, osim ako je tim pravom predviđeno drukčije. Tijelo primatelj zahtjeva može uzeti u obzir, u skladu s primjenjivim nacionalnim pravom, maksimalnu kaznu utvrđenu u pravu države podnositeljice zahtjeva ako je kazneno djelo počinjeno na državnom području države podnositeljice zahtjeva. Ako se nadležnost temelji isključivo na članku 3., kazna izrečena u državi primateljici zahtjeva ne smije biti stroža od maksimalne kazne utvrđene u pravu države podnositeljice zahtjeva.

Članak 21.

Informacije koje treba pružiti tijelo primatelj zahtjeva

Tijelo primatelj zahtjeva obavješćuje tijelo podnositelja zahtjeva o prekidu kaznenog postupka ili o svakoj odluci donesenoj na kraju kaznenog postupka, među ostalim i o tome je li ta odluka, u skladu s nacionalnim pravom države primateljice zahtjeva, konačna zapreka za daljnji progon i stoga sprečava daljnji kazneni postupak u toj državi za ista djela ili o drugim važnim elementima. Primjerak pisane odluke donesene na kraju kaznenog postupka prosljeđuje tijelu podnositelju zahtjeva.

POGLAVLJE 4.

SREDSTVA KOMUNIKACIJE

Članak 22. *Sredstva komunikacije*

1. Komunikacija u skladu s ovom Uredbom, uključujući razmjenu potvrde iz Priloga, odluku iz članka 12. stavka 1. i druge dokumente iz članka 12. stavka 5., između tijela podnositelja zahtjeva i tijela primatelja zahtjeva te uz sudjelovanje središnjih tijela, ako je država članica imenovala središnje tijelo u skladu s člankom 18., kao i s Eurojustom, odvija se u skladu s člankom 3. Uredbe (EU).../[Uredba o digitalizaciji].
2. Članak 9. stavci 1. i 2., članci 10. i 15. Uredbe (EU).../[Uredba o digitalizaciji] o utvrđivanju pravila o elektroničkim potpisima i elektroničkim pečatima, pravnim učincima elektroničkih dokumenata i zaštiti informacija koje se prenose primjenjuju se na komunikaciju poslanu putem decentraliziranog IT sustava.
3. Savjetovanja na temelju članka 12. stavka 4. i članka 15. između tijela podnositelja zahtjeva i tijela primatelja zahtjeva te uz sudjelovanje središnjeg tijela, ako je država članica imenovala središnje tijelo u skladu s člankom 18., kao i s Eurojustom, mogu se provoditi upotrebom odgovarajućih sredstava komunikacije, među ostalim putem decentraliziranog IT sustava.

Članak 23. *Uspostava decentraliziranog IT sustava*

1. Komisija provedbenim aktima uspostavlja decentralizirani IT sustav za potrebe ove Uredbe kojim se utvrđuje sljedeće:
 - (a) tehničke specifikacije kojima se određuju načini komunikacije elektroničkim sredstvima za potrebe decentraliziranog IT sustava;
 - (b) tehničke specifikacije komunikacijskih protokola;
 - (c) ciljevi informacijske sigurnosti i relevantne tehničke mjere kojima se osiguravaju minimalni standardi informacijske sigurnosti i visoka razina kibersigurnosti za obradu i prijenos informacija u okviru decentraliziranog IT sustava;
 - (d) minimalni ciljevi dostupnosti i mogući povezani tehnički zahtjevi za usluge koje pruža decentralizirani IT sustav;
 - (e) digitalni postupovni standardi kako su definirani u članku 3. točki 9. Uredbe (EU) 2022/850.
2. Provedbeni akti iz stavka 1. donose se u skladu s postupkom ispitivanja iz članka 26. stavka 2.
3. Provedbeni akti iz stavka 1. donose se do [*dvije godine nakon stupanja na snagu ove Uredbe*].

Članak 24. *Referentni implementacijski softver*

1. Komisija je odgovorna za izradu, održavanje i razvoj referentnog implementacijskog softvera koji države članice mogu odlučiti upotrebljavati kao svoj pozadinski sustav

umjesto nacionalnog informacijskog sustava. Izrada, održavanje i razvoj referentnog implementacijskog softvera financiraju se iz općeg proračuna Unije.

2. Eurojust se također može koristiti referentnim implementacijskim softverom iz stavka 1.
3. Komisija besplatno osigurava, održava i podupire referentni implementacijski softver.

Članak 25.

Troškovi decentraliziranog IT sustava

1. Svaka država članica snosi troškove instalacije, rada i održavanja pristupnih točaka decentraliziranog informacijskog sustava za koji je odgovorna.
2. Svaka država članica snosi troškove uspostave i prilagodbe svojih relevantnih nacionalnih informacijskih sustava kako bi bili interoperabilni s pristupnim točkama te snosi troškove upravljanja tim sustavima, njihova rada i održavanja.
3. Eurojust snosi troškove instalacije, rada i održavanja komponenata koje čine decentralizirani IT sustav za koji je odgovoran.
4. Eurojust snosi troškove uspostave i prilagodbe svojeg sustava za upravljanje predmetima kako bi bio interoperabilan s pristupnim točkama te snosi troškove upravljanja tim sustavom, njegova rada i održavanja.

Članak 26.

Postupak odbora

1. Komisiji pomaže odbor. Navedeni odbor je odbor u smislu Uredbe (EU) br. 182/2011⁷⁵.
2. Pri upućivanju na ovaj stavak primjenjuje se članak 5. Uredbe (EU) br. 182/2011.

POGLAVLJE 5. ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 27.

Statistički podaci

1. Države članice redovito prikupljaju sveobuhvatne statističke podatke kako bi Komisija mogla pratiti primjenu ove Uredbe. One te statističke podatke ažuriraju te ih svake godine šalju Komisiji. Mogu obrađivati osobne podatke potrebne za izradu statističkih podataka. Ti statistički podaci uključuju:
 - (a) broj zahtjeva za prijenos kaznenog postupka koje je izdala država primateljica zahtjeva, uključujući kriterije za podnošenje zahtjeva za prijenos;
 - (b) broj prijenosa kaznenog postupka koje je država podnositeljica zahtjeva prihvatila i odbila, uključujući razloge za odbijanje;
 - (c) broj istraga i kaznenih progona koji nisu provedeni nakon prihvatanja prijenosa kaznenog postupka;

⁷⁵ Uredba (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o utvrđivanju pravila i općih načela u vezi s mehanizmima nadzora država članica nad izvršavanjem provedbenih ovlasti Komisije (SL L 55, 28.2.2011., str. 13.).

- (d) vrijeme potrebno za prijenos informacija o odluci o prihvaćanju prijenosa kaznenog postupka;
 - (e) broj pravnih lijekova koji se traže protiv odluka o prihvaćanju prijenosa kaznenog postupka, uključujući one koje su podnijele osumnjičene ili optužene osobe ili žrtve, te broj uspješno osporenih odluka;
 - (f) četiri godine nakon datuma stupanja na snagu provedbenih akata iz članka 23. stavka 1., troškove nastale na temelju članka 25. stavka 2.
2. Referentni implementacijski softver i, ako je za to opremljen, nacionalni pozadinski sustav programski prikupljaju podatke iz stavka 1. točaka (a), (b) i (d) i te podatke jednom godišnje šalju Komisiji.

*Članak 28.
Izmjene potvrde*

Komisija je ovlaštena za donošenje delegiranih akata u skladu s člankom 29. u vezi s izmjenom Priloga radi ažuriranja ili tehničkih izmjena tog priloga.

*Članak 29.
Izvršavanje delegiranja ovlasti*

1. Ovlast za donošenje delegiranih akata dodjeljuje se Komisiji podložno uvjetima utvrđenima u ovom članku.
2. Delegiranje ovlasti iz članka 28. dodjeljuje se na neodređeno vrijeme počevši od [datuma početka primjene ove Uredbe].
3. Europski parlament ili Vijeće u svakom trenutku mogu opozvati delegiranje ovlasti iz članka 28. Odlukom o opozivu prekida se delegiranje ovlasti koje je u njoj navedeno. Opoziv počinje proizvoditi učinke sljedećeg dana od dana objave spomenute odluke u Službenom listu Europske unije ili na kasniji dan naveden u spomenutoj odluci. On ne utječe na valjanost delegiranih akata koji su već na snazi.
4. Prije donošenja delegiranog akta Komisija se savjetuje sa stručnjacima koje je imenovala svaka država članica u skladu s načelima utvrđenima u Međuinstitucijskom sporazumu o boljoj izradi zakonodavstva od 13. travnja 2016.
5. Čim donese delegirani akt, Komisija ga istodobno priopćuje Europskom parlamentu i Vijeću.
6. Delegirani akt donesen na temelju članka 28. stupa na snagu samo ako ni Europski parlament ni Vijeće u roku od dva mjeseca od priopćenja tog akta Europskom parlamentu i Vijeću na njega ne podnesu nikakav prigovor ili ako su prije isteka tog roka i Europski parlament i Vijeće obavijestili Komisiju da neće podnijeti prigovore. Taj se rok produljuje za dva mjeseca na inicijativu Europskog parlamenta ili Vijeća.

*Članak 30.
Obavješćivanje*

1. Do [datuma početka primjene ove Uredbe] svaka država članica obavješćuje Komisiju o sljedećem:
 - (a) tijelima koja su u skladu s njezinim nacionalnim pravom nadležna u skladu s člankom 2. točkama 3. i 4. za izdavanje i/ili potvrđivanje i izvršavanje zahtjeva za prijenos kaznenog postupka;

- (b) informacijama o imenovanom središnjem tijelu ili tijelima, ako država članica želi koristiti mogućnost predviđenu u članku 18.;
 - (c) jezicima prihvaćenima za zahtjeve za prijenos kaznenog postupka i drugim popratnim informacijama.
2. Komisija informacije primljene u skladu sa stavkom 1. objavljuje na posebnoj internetskoj stranici ili na internetskim stranicama Europske pravosudne mreže uspostavljene Odlukom Vijeća 2008/976/PUP⁷⁶.

Članak 31.

Odnos s međunarodnim sporazumima i dogovorima

1. Ne dovodeći u pitanje njihovu primjenu između država članica i trećih država, ova Uredba od *[datuma početka primjene ove Uredbe]* zamjenjuje odgovarajuće odredbe Europske konvencije o prijenosu postupaka u kaznenim stvarima od 15. svibnja 1972. i Europske konvencije o uzajamnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima od 20. travnja 1959., koje se primjenjuju među državama članicama koje obvezuje ova Uredba.
2. Uz ovu Uredbu, države članice mogu sklopiti ili nastaviti primjenjivati bilateralne ili multilateralne sporazume ili dogovore s drugim državama članicama nakon stupanja ove Uredbe na snagu samo u mjeri u kojoj takvi sporazumi ili dogovori omogućuju daljnje jačanje ciljeva ove Uredbe i doprinose pojednostavljenju ili daljnjem olakšavanju postupaka za prijenos kaznenog postupka te pod uvjetom da se poštuju razina zaštitnih mjera utvrđena u ovoj Uredbi.
3. Države članice obavješćuju Vijeće i Komisiju do *[datuma početka primjene ove Uredbe]* o postojećim sporazumima i dogovorima iz stavka 2. koje žele nastaviti primjenjivati. Države članice obavješćuju Komisiju i o svakom novom sporazumu ili dogovoru iz stavka 2. u roku od tri mjeseca od njegova potpisivanja.

Članak 32.

Izvješćivanje

U roku od pet godina od *[datuma početka primjene ove Uredbe]* Komisija podnosi izvješće Europskom parlamentu, Vijeću i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru o primjeni ove Uredbe potkrijepljeno informacijama koje su dostavile države članice u skladu s člankom 27. stavkom 1. i koje je prikupila Komisija.

Članak 33.

Prijelazne odredbe

Prije nego što obveza iz članka 22. stavka 1. postane primjenjiva, komunikacija između tijela podnositelja zahtjeva i tijela primatelja zahtjeva te, prema potrebi, uz sudjelovanje središnjih tijela, kao i s Eurojustom u skladu s ovom Uredbom, odvija se na bilo koji odgovarajući alternativni način, uzimajući u obzir potrebu da se osigura brza, sigurna i pouzdana razmjena informacija.

⁷⁶ Odluka Vijeća 2008/976/PUP od 16. prosinca 2008. o Europskoj pravosudnoj mreži (SL L 348, 24.12.2008., str. 130.).

Članak 34.

Stupanje na snagu i primjena

Ova Uredba stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Primjenjuje se od [prvog dana mjeseca koji slijedi nakon razdoblja od dvije godine od datuma stupanja na snagu ove Uredbe].

Obveza nadležnih tijela da upotrebljavaju decentralizirani IT sustav za komunikaciju u skladu s ovom Uredbom primjenjuje se od prvog dana mjeseca koji slijedi nakon razdoblja od dvije godine nakon donošenja provedbenih akata iz članka 23.

Sastavljeno u Bruxellesu,

*Za Europski parlament
Predsjednica*

*Za Vijeće
Predsjednik*